

Giới thiệu Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cuồng Hậu

Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cuồng Hậu truyện của tác giả Thiên Bát Bát mang đến những diễn biến đầy hấp dẫn, những tình tiết gay cấn khiến bạn đọc tò mò.

Truyện nói về nàng có lòng dạ dễ tin người một lòng một dạ đã nguyện yêu ai thì sẽ yêu đến cùng của cuộc đời nhưng nàng không biết rằng có lẽ chỉ mỗi mình nghĩ vậy.

Trong mộng tìm hân trăm ngàn độ, quay đầu nhìn lại, nhìn đến nam nhân dưới ánh nến, đây là một yêu ma ngang ngược, mãnh liệt khôn cùng thế giới, liệu hai người họ sẽ ra sao tiếp theo??

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Dị thế, nam tử mắt xanh.

Bắc Minh đại lục.

Đế quốc Bạch Long, trên núi Thanh Vân.

Một trận ‘khàn khàn’ thanh âm từ trong bụi cỏ rậm rạp truyền đến, giữa màn mưa bụi, chiếu theo ánh trăng, dần dần lộ ra một bóng hình nữ tử xinh đẹp, mười năm tuổi, trên người vật áo dài màu xám dính đầy bùn đất cùng cỏ nghiền nát, cánh tay đã bị hoa thảo diệp làm tổn thương, quần áo rách nát, nguyên lai khuôn mặt bị đất làm bẩn thấy không rõ dung mạo, chỉ thấy đôi mắt kia tỏa ra ánh sáng trong suốt, trí tuệ sắc bén.

“Tập sát—“

Một bạch quang xẹt qua mây đen dày đặc trên không trung, trời mưa càng lớn.

Không biết đã đi qua bao nhiêu bụi cỏ, xuất hiện trong tầm mắt là đình tháp, trên đỉnh trạm trở hoa văn Long Đằng.

Mộc Lưu Nguyệt xoa nhẹ hơi nước trên mặt một phen, nhìn về phía trước, nhìn bốn phía đại thụ rậm rạp cao ngút, hướng phía đình tháp chạy tới, bên tai chỉ còn tiếng gió thổi qua, tiếng mưa rơi.

Trước tiên đi đến trong đình tháp rồi sẽ giải quyết sau, nếu không phải vì tìm thảo dược giả độc, nàng cũng sẽ không ở trong núi này người ba ngày ba đêm trong thời tiết rét lạnh này, nhị tiểu thư Mộc phủ, nói trắng ra là, ngay cả địa vị của cái nhà hoàn còn không bằng, bỏ mặc nàng ở trong hậu viện Mộc phủ tự sinh tự diệt, không ai hỏi đến, cái nhà này lạnh lẽo như phân mộ, còn sót lại chỉ là sự tối tăm thối nát.

Lúc này, vừa bị thái tử hủy hôn, đã bị người dùng roi đánh chết, sinh mệnh cũng giống như con sâu con kiến, có thể tùy ý bị lấy đi.

Nàng, cũng không mặc cho người tùy ý khi dễ ức hiếp, đời này nàng muốn sống hoàn hảo.

Những người kia muốn hại nàng, tuyệt không thể tha.

“Oanh” Giữa sự yên lặng của núi rừng, phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng kinh vang, bạch quang chói mắt trung động nửa bầu trời.

Cách đó không xa trên sườn núi, hai thân ảnh một đỏ một trắng đang huyết chiến, huyền lực vũ cuộn cuộn không ngừng, tựa hồ lấy không hết, dùng không xong.

Trong đó một người mặc cẩm bào màu trắng, giờ tay nhấc chân đều lộ ra một loại khí phách vương giả.

Xiêm y hư hại vài chỗ, máu tươi chảy ra, làm cho trường bào trắng bị vết máu nhuộm đỏ một mảng lớn.

Miệng vết thương không ngừng chảy máu, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến khí thế của hắn, trên mặt là nửa tấm mặt nạ màu bạc, đem một nửa khuôn mặt che đi, không chỉ có như vậy, loại khí phách trời sinh bất phàm kia còn làm cho người ta nhìn thấy mà sợ.

Màu sáng trường bào ở ngực, nơi ống tay áo đều dùng sợi tơ Kim Nhung thêu từng con từng con Phượng Hoàng đồ đằng trông rất sống động, như làm cho Phượng Hoàng sống lại, dáng người to lớn thon dài dù ở trong mưa sương cũng sáng rực chói mắt.

Chỉ liếc mắt một cái, cũng có thể đoạt lòng người lòng thần.

Tay nắm Ma Cầm, hai tay đang nhỏ máu, đầu ngón tay xoa lên, âm điệu có quy luật truyền ra, dưới nửa mặt nạ màu bạc, khóe miệng chậm rãi gợi lên một chút cười lạnh lẽo đến cực điểm, nhưng cũng trong nháy mắt cướp đi màu sắc vạn vật cùng ánh quang rực rỡ, làm cho người ta không dời ra tầm

mắt.

Người nam nhân này vô cùng nguy hiểm.

Đây là cảm giác đầu tiên của Mộc Lưu Nguyệt!

Như vậy đây chẳng lẽ lại là ca từ bài hát ru con, Mộc Lưu Nguyệt lắc đầu, rất nhanh lòng yên tĩnh như nước, không chút nào bị tiếng đàn của hắn làm cho ảnh hưởng!.

Tại thời điểm thế kỉ hai mươi mốt, nàng cũng đã gặp không ít bài hát ru con rồi, tựa hồ cũng có một số điểm tương đồng, mà nàng, như vậy vừa vụn hiểu!

Mặt nạ quý mị màu bạc đem nửa khuôn mặt hắn che khuất. Cằm, môi ưu mỹ, ánh mắt của hắn là màu xanh, làm cho người ta có một cảm giác bản thân đang ở mộng cảnh, mộng lung hư ảo như tiên!.

Mộc Lưu Nguyệt tránh ở sau một thân cây, phòng ngừa lúc cao thủ so chiêu lại liên lụy người vô tội, trốn xa một chút là kẻ sách tốt nhất.

"Công lực của ngươi giảm bớt năm phần, tiếng đàn ma này không gây thương tổn ta được." Âm thanh cuồng vọng của hồng y nam tử vang vọng trong mưa bụi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tuyệt thế ma âm.

Mộc Lưu Nguyệt nghiêng tai nghe động tĩnh, rất nhanh, chỉ thấy tiếng đàn xảy ra biến hóa cực lớn, vừa cuồng dã lại có tính công kích.

Rất nhanh, hồng y nam tử kia phát ra tiếng kêu thống khổ, ôm đầu ngồi xòm xuống, giai điệu chói tai giống như lưỡi dao sắc bén xẹt qua da thịt, thẳng tới trái tim, cảm giác toàn bộ trời đất giống như sụp đổ.

Thừa dịp một giây hồng y nam tử kia phân tâm có khe hở, nam tử áo trắng tựa như tia chớp tiến vào dưới thác nước dưới hồ sâu.

Thác nước bằng phẳng không gợn sóng, không một tia động tĩnh, nếu không phải Mộc Lưu Nguyệt ở gần tận mắt chứng kiến, sẽ tưởng rằng nam tử mặc áo trắng kia biến mất không còn tăm hơi rồi.

Trời mưa càng lớn, phát ra âm thanh "xèo xèo", trên mặt Mộc Lưu Nguyệt đều là nước, bị nước mưa làm ướt, đất trên mặt dần rơi xuống, không che khuất một mảnh kia, đã có thể thấy ẩn hiện lên nhan sắc khuynh thành tuyệt sắc.

Tốt hơn là trận mưa này âm thanh to một chút, làm hỗn loạn thính giác của địch nhân, cũng làm cho Mộc Lưu Nguyệt có chỗ ẩn thân.

"Minh Tôn chạy không xa, hôm nay cũng là thời điểm hắn yếu đuối nhất. Tìm cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác." Âm sắc tà vọng, mạnh mẽ đến cực điểm.

Rất nhanh, vài nam tử hắc y nhân che mặt hướng về bên này chạy tới.

Dẫn đầu là nam tử mặc y phục màu hồng, tóc đen như mực, một bộ tóc dài tới thắt lưng chỉ dùng một vài tơ tầm buộc ở dưới, theo gió phân tán, chỉ là trong đôi mắt hắn cuồng vọng lạnh lẽo rất khó có thể chịu đựng được.

Như vậy toàn thân nam tử bày ra quyền lợi, cùng chí tôn vô thượng theo đuổi địa vị.

Mộc Lưu Nguyệt đem thân của mình ẩn giấu ở mặt sau thân cây, nín thở. Trong miệng đọc thầm một cái quyết định: Trái tim cũng nằm ở trong ngũ tạng rồi.

Kia là cỗ tà khí tức giận cùng chết chóc, làm cho đôi mắt của hắn ở chỗ sâu nhất tựa hồ không phải màu đen, mà thành một loại đỏ như máu, đẹp thì có đẹp nhưng lộ ra một cỗ âm khí.

Nam tử mặc hồng y cầm đầu, ánh mắt sắc bén dò xét lại bốn phía một cái, cuối cùng, ánh mắt lạnh lẽo dừng lại ở một đầm nước đọng đằng kia.

"Hàn Trì"

"Đi qua tìm xem"

Hồng y nam tử vùng ống tay áo lên, hạ lệnh nói.

Mộc Lư Nguyệt nhìn thấy tình hình không ổn, trong tay nắm lên một đám lớn lá cây, tán hoa Thiên Diệp, gai.

Phiến lá trong tay giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào da thịt.

"A..." Trong không khí truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, Mộc Lư Nguyệt lại đem hơn mười hòn đá lớn nhỏ trong tay hướng tới bốn phương tám hướng ném ra phía ngoài.

Hạt mưa lớn cộng thêm sương mù quá nhiều, khoảng cách lại quá xa, thế cho nên những người kia có chút không nhận rõ phương hướng.

"Hắn ở bên kia, tìm."

Rất nhanh, mấy bóng người kia liền biến mất.

Mộc Lư Nguyệt thân thể rét lạnh nhẹ phía hướng hồ mà đi, ngồi xổm bên cạnh hồ muốn dò xét một chút, đồng lúc nam tử từ trong nước bay ra.

Cho dù mang theo mặt nạ cũng không thể che lấp được vẻ đẹp tuyệt luân kinh diễm, toàn thân giống như được ánh trăng dát lên một tầng ngân quang, tựa như tiên nhân hạ phàm.

Cặp mắt màu lam lạnh lẽo thâm trầm yêu nghiệt kia, hơi liếc mắt một cái, cũng có thể dễ dàng câu hồn đoạt phách.

Bọt nước vung ra bốn phía, Mộc Lư Nguyệt toàn thân bị thấm ướt đầm, kỳ thực, y phục trên người nàng đã sớm ướt, bất quá bây giờ càng ẩm ướt thêm thôi.

"Người là ai?" Trong âm thanh nam tử tràn đầy cảnh giác.

Mộc Lư Nguyệt không đáp, tầm mắt rơi vào vết thương trên người hắn, hơi mở miệng: "Vết thương của người vẫn còn đang chảy máu..."

Dứt lời, Mộc Lư Nguyệt lấy thuốc đặt ở trên lưng ra, cầm vài cây cỏ tiêu viêm thảo vò nát, cẩn thận giúp hắn băng bó lại vết thương.

Bắc Đĩnh Hoàng đứng không nhúc nhích, tùy ý để nàng cầm máu giúp hắn, đầu ngón tay băng bó, động tác gọn gàng lưu loát mà quen thuộc, lộ ra một loại âm áp chưa bao giờ có.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thật không ngờ, người gặp nguy lại không loạn.

Mộc Lư Nguyệt sau khi xuyên qua đến quốc gia này, đại khái cũng hiểu được một chút, trong trí nhớ hiện tại không thấy có người như vậy xuất hiện, nam tử này không hẳn là người dân ở đây.

Trên đầu Mộc Lư Nguyệt bị ngấm nước ướt sũng, nhìn về phía chân trời đang tối dần.

Trời sắp tối rồi, nàng cần phải trở về.

Đột nhiên thấy hắn tới gần nàng, thân thể Mộc Lư Nguyệt hơi lui lại, đôi con ngươi màu xanh tỏa ra ánh sáng lấp lánh, hắn nói “Thật không ngờ, người gặp nguy lại không loạn, chẳng những không bị ma cầm quấy nhiễu, lại còn có thể bình tĩnh dẫn dắt dời đi sự chú ý của nhị hoàng tử”.

“Người là đang khen ta sao?” Nàng nở nụ cười, một nụ cười thật đẹp.

“Nói cho ta biết, tên người là gì?” Bàn tay nam tử khẽ giờ ra, hai ngón tay hơi dùng chút lực, ngữ khí tràn ngập lãnh ngạo.

“Vậy người trước tiên có thể đem mặt nạ bạc quý mị kia gỡ xuống cho ta xem sao?”.

Trong con ngươi Mộc Lư Nguyệt hiện lên một tia ánh sáng giao hoạt, nàng vươn tay muốn kéo mặt nạ thần bí kia, chỉ có điều, tay vừa mới duỗi giữa không trung, lại bị hắn một phen nắm chặt cổ tay, hắn tiến thêm một bước dừng lại trước mặt nàng.

“Nữ tử nhìn dung mạo ta chỉ có hai kết cục : chết hoặc là trở thành thê tử của ta, người lựa chọn thể nào?”.

Vừa nghe lời này, khóe miệng tươi cười của Mộc Lư Nguyệt không khỏi cứng lại.

Trước mặt nam tử mặc dù đeo mặt nạ bạc quý mị, nhưng mà có thể tưởng tượng ra ngũ quan của hắn định hoàn mỹ, đôi con người màu xanh lạnh lùng giống như vì sao sáng dưới bầu trời đêm, mũi cao kiêu ngạo, môi mỏng ưu mỹ, nhưng là vẻ mặt dường lúc nào cũng như tỏa ra chút lạnh lẽo lãnh đạm.

“Còn muốn xem sao?” Hắn đẩy nàng vào một góc cây đại thụ phía sau, cho đến khi nàng không thể lui lại được nữa.

“Không được” Lưu Nguyệt nhíu mày, nàng nghĩ còn lâu mới giao sinh mạng cho hắn.

“Trước tiên ngươi có thể buông ta ra được không? Ngươi liền như vậy đối đãi với ân nhân của ngươi sao?” Long mày Mộc Lưu Nguyệt hơi nhíu lại, cảm có chút đau.

Bắc Đỉnh Hoàng không nói gì, chính là ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng một cái, vừa rồi hắn đã đem tay nàng hơi nắm chặt lại, bắt qua mạch của nàng.

Chính là làm hắn không nghĩ tới nàng thể nhưng là một thiên tài linh lực nhưng lại không có huyền lực, thân thể lại còn trùng độc.

Xem như nàng vận khí tốt, hắn từ trong không gian giới chỉ lấy ra một viên đan dược, để vào miệng nàng.

“Ngươi cho ta ăn cái gì?” Lưu Nguyệt có chút hoảng.

“Ngươi cứ nói đi?” Hắn luôn luôn tỏ ra bộ dáng cao cao tại thượng, rõ ràng không muốn cùng người xa lạ ở chung, hắn sinh ra đã ở địa vị sao cao quý, toàn thân luôn lộ ra một loại lạnh nhạt hờ hững, ‘ngươi chờ đến gần’.

Đan dược vừa vào miệng, nhảy mắt hòa tan, giống như một tia nước trái cây chảy vào cổ họng Mộc Lưu Nguyệt, dược liệu rất nhanh đã có tác dụng, toàn bộ mệt mỏi đều biến mất.

Loại đan dược thượng phẩm này, quả nhiên hiệu quả không giống bình thường, trong lòng càng thêm kinh ngạc về thân phận hắn, hắn quả mức thần bí!.

Đan dược này là một trong bốn viên trung phẩm đan dược, trừ bỏ Định Vân đại sư, Bắc Minh đại lục chỉ sợ không còn người có thể luyện chế ra được.

Hắn vươn tay đặt trên đầu Lưu Nguyệt, còn không đợi Mộc Lưu Nguyệt có phản ứng, một cỗ huyền khí nồng đậm liền theo mi tâm Mộc Lưu Nguyệt truyền vào.

Mộc Lưu Nguyệt hết sức kinh ngạc.

Lưu Nguyệt không suy nghĩ, hướng tới chỗ lực huyền khí cường đại kia, sau đó dẫn vào bên trong cơ thể, thật không ngờ cỗ huyền khí kia khi vào trong cơ thể nàng liền làm cho sự hỗn loạn bên trong đi theo một trật tự nhất định.

Mặc dù không đoán ra ý hắn vì sao phải làm như vậy, mặc kệ là báo ân hay là có ý, Mộc Lưu Nguyệt cũng chẳng muốn đi trông nom, đem khí về đan điền bắt đầu luyện hóa.

Trong khoảng thời gian ngắn, lại phát hiện toàn thân giống như một lần nữa được tẩy rửa, toàn thân khoan khoái nhẹ nhàng, tay Lưu Nguyệt tạo thành chữ thập, xinh đẹp thoát trần hoàn toàn khác xa lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Khác với tất cả mọi người.

Mở mắt ra, toàn thân nàng dường như được tắm rửa một tầng bạch quang, sáng rực chói mắt, Minh Tôn cũng không khỏi thất thần vài giây, lảng lảng mà nhìn nàng.

"Nói cho ta biết, tên của ngươi." Bắc Đỉnh Hoàng hỏi, âm thanh lãnh đạm.

"Ta tên Mộc Lưu Nguyệt." Mộc Lưu Nguyệt hơi mở miệng, âm thanh trong suốt như son tuyền.

Bắc Đỉnh Hoàng mày kiếm tuần tú, con ngươi màu xanh giống như một hồ tĩnh lặng, thâm thúy không thấy đáy, hắn từ trên nhìn xuống đánh giá Mộc Lưu Nguyệt một vòng, khóe miệng khẽ nhếch: "Từ nay về sau, ngươi là của ta. . ." Nam tử tiến lên một bước, đưa nàng đẩy vào một bên thân cây. Đầu ngón tay duyên dáng khẽ hạ xuống trên đầu nàng, sau khi tỷ mỷ đánh giá nàng, ngữ khí tà tư: "Chỉ có điều, lúc này trên mặt ngươi ‘hóa trang’ thật không ra sao. . ."

Khoảng cách hai người thu hẹp, một thân áo trắng không nhiễm bụi trần dường như rực rỡ, cho dù là hắn toàn thân có hơi ướt, khí chất có một không

hai thiên hạ, không gì sánh kịp.

Dường như hán trời sinh chính là vương giả, mà chính nàng còn kém hán một bậc, giống như con kiến, không phải không thừa nhận. Thân phận hai người trong lúc này có sự chênh lệch.

“Người phải cố gắng, nữ nhân đứng ở bên cạnh ta nhất định phải cường đại mới được”.

"Người muốn thế nào?" Mộc Lư Nguyệt nghe được trong lời nói của hán có sự ngông cuồng tự đại, nàng có nói muốn làm nữ nhân của hán sao, tại sao người này tự cho mình là đúng như thế, nếu hán lại có hành động quá mức, cùng lắm thì, cùng hán đánh một trận lớn tại chỗ này, thả làm ngọc vỡ chứ không làm ngôi lành.

“Đối với sự việc đặc biệt, bản tôn thường đích thân tự mình đặc biệt chiếu cố.” Âm thanh dường như không nhanh không chậm nói: "Người bây giờ quá yếu, hiện tại người còn chưa mạnh mẽ như trước, làm người phải biết cúi đầu cùng xem xét thời thế."

Mộc Lư Nguyệt nghe xong lời của hán, lông mày nhỏ nhắn ngưng lại, không nói.

Mặc kệ hán có giúp nàng hay không, từ trong bản năng lộ ra một tia nhắc nhở, đáy lòng vẫn là tồn tại một phần cảnh giác cùng phòng bị.

Mộc Lư Nguyệt, tay nhỏ bé xoa vị trí ở ngực, chỗ sau lưng bị roi dũa thương rất nặng, thậm chí ngực của mình cũng đau đớn, quanh thân tản ra khí lạnh như băng, hơi thở trở nên xa lạnh.

Người Mộc gia lại khi dễ nàng, hạ độc nàng, Mộc Lư Nguyệt dưới đáy lòng thề: Những người kia muốn hại nàng, nàng tuyệt đối không thể tha.

Hai tay nhỏ bé xanh xao nắm chặt thành quyền, trong con ngươi hiện lên một nét ánh sáng kiên định, nhất định phải cường đại, chỉ có trở nên cường đại lên, mới có thể trở thành người đứng đầu đại lục, mới có thể thay Mộc Lư Nguyệt chân chính báo thù rửa hận!

Bắc Đỉnh Hoàng không nói gì, ánh mắt thân nhiên liếc nhìn hành động xoa ngực của nàng, trong con ngươi lóe lên một tia sát khí, môi mỏng khẽ nhếch, tiểu nữ nhân này tính cách đúng là cùng hán rất giống!

Mộc Lư Nguyệt trong con ngươi hiện lên một chút sưng mù nhưng rất nhanh đã biến mất.

Bắc Đỉnh Hoàng nở nụ cười.

Nàng xác thực khác với tất cả mọi người, Mộc Lư Nguyệt, hán nhớ kỹ nàng.

Rõ ràng yếu đuối mong manh, nhưng bên trong lại lộ ra một cổ ngạo khí kiên cường, phảng phất so với cô đại cang có sức sống. Dưới sợi tóc đen lộn xộn, lộ ra dung nhan có chút bẩn, mặc dù có chút chật vật, nhưng thật ra là đẹp đến không cách nào hình dung.

Tầm mắt của hai người chạm nhau, hiện lên một tia gọn sóng.

Một người lãnh ngạo lạnh lùng, tâm sâu như nước.

Một người bề ngoài thiên hạ.

Ánh mắt nam tử từ từ trên người Mộc Lư Nguyệt quét qua một vòng, nở một nụ cười yêu nghiệt: "Một năm sau, ta thú ngươi làm phi."

"Ta không hề thích ngươi!"

Mộc Lư Nguyệt xưa nay không có thói quen che dấu tâm tình của chính mình, không thích, cũng sẽ không kiêng dè chút nào mà nói ra.

Trong con ngươi Minh Tôn xẹt qua một tia gọn sóng tức giận, nhưng liền bỏ qua, khẽ phát nhẹ ống tay áo rời đi, bên tai bay tới một trận âm thanh khi phách: "Nhớ kỹ, ta gọi là Bắc Đỉnh Hoàng. Nữ nhân, chúng ta còn gặp lại."

Lời vừa nói xong, thân ảnh cũng biến mất bên trong mưa bụi.

Không hiểu ra sao cả "Hừ!".

Bóng đêm dần dần dày đặc, ánh trăng che phủ.

Lư nguyệt đã mệt mỏi, ở dưới bóng đêm một đường đạp lên mái hiên bay đi, thân ảnh nhanh như chớp giật.

Phi hoa hành tẩu, đạp thủy vô ngân.

Ai muốn hán làm phu quân nàng, tìm làm đối tượng.

Thân ảnh cùng bóng đêm hòa làm một.

Minh vương cung.

Tiếng gió từ ngoài cửa sổ bay vào, làm phân tán một phòng hương thơm ngát, nam tử tung bay trong gió, thần bí như người trong bức họa!

"Minh vương." Phía sau truyền một giọng nói nam, là một gã hắc y ám vệ, hắc gọi Thanh Hách.

"Thế nào ? Nam tử chậm rãi hỏi, trong âm thanh tràn ngập uy nghiêm.

"Thưa Minh vương, đúng là nhị hoàng tử điện hạ không thể nghỉ ngơi, bất quá ngày ấy hắc giả bộ nguy trang?".

"Thanh Hách, người truyền tin đến đại lục, báo cho phụ hoàng phải cẩn thận một chút?" Âm thanh ôn hòa giống như tiếng đàn phát ra từ nam tử áo trắng.

"Vâng."

Nam nhân yên lặng đứng trước cửa sổ, thân ảnh cao lớn hầu như che khuất một nửa ánh sáng, khóe mắt của hắn hơi hơi hiện ra từ quang, làm cho phượng mi trong lúc đó càng làm tăng thêm một phần khí chất yêu nghiệt.

"Chờ một chút, thuận tiện tra xét nhà ở một nữ tử."

"Thuộc hạ tuân mệnh." Ám vệ Thanh Hách rời đi.

Tuyệt Tương hơi khẽ cau mày hỏi: "Chủ nhân, vì sao muốn tra xét nàng?"

"Ta cũng không biết, tùy tâm mà thôi!"

Dưới ánh trời chiều, hắn một thân áo trắng được bao phủ bởi màu đỏ của hoàng hôn, thoạt nhìn như thần tiên từ bức tranh đi ra, làm cho Tuyệt Tương cũng không khỏi thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thu thập ác nhân.

Lúc này đang là buổi chiều, trên bầu trời trong xanh không một gợn mây, những tia nắng chiếu trong đình viện, làm tăng thêm sức sống cho những đóa hoa.

Mộc Lưu Nguyệt ngồi ở trong viện phơi nắng, đem những thảo dược thu được trên Vân Sơn mang ra phơi dưới ánh mặt trời, chuẩn bị đợi cho khô rồi đem phơi ra thành thuốc bột.

Lúc này trong sân, hết sức cũ nát cùng sự im lặng!

Nàng hơi cử động, tuy rằng còn hơi đau nhức, nhưng có thể đứng lên đi lại.

“Đan dược kia thật đúng là thứ tốt”.

Mộc Lưu Nguyệt ở trong lòng nói một câu, trên trán vết thương đã đỡ, trên người vết thương cũng tốt lên không sai biệt lắm, mà ngay cả dấu vết phía trước bị roi quật đã thương cũng đã biến mất, làn da nhẵn bóng như mới.

Ngân diện nam tử kia coi như cũng giúp nàng một việc, kiếp trước ngay tại thời điểm này nàng phương diện chế thuốc thiên phú vô cùng tốt, y thuật độc thuật hoàn toàn không nói chơi.

Nhưng mà đây là ngọc của ai, đang lúc cúi mi, lại phát hiện trên cổ không biết từ lúc nào xuất hiện một khối ngọc thượng thừa, Lưu Nguyệt đem gỡ xuống đặt trong lòng bàn tay, mắt chăm chú nhìn ngọc bội màu trắng, ngọc bội hoa văn rồng phượng, giá trị thật sa xỉ, lật qua nhìn về phía mặt sau, trên mặt có một cái minh tự, trên ngọc bội là Long hoàng, nét chữ điêu khắc vô cùng thập phần tinh xảo, hung hồn mạnh mẽ.

Lưu Nguyệt ra sức bấu môi, ngọc này nàng cảm cảm giác giống như của khoai lang phòng tay, không biết là phúc hay là họa.

Không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại trên người độc tổ đã được giải, nàng phát hiện vậy mà có thể tu luyện.

Đây là một thế giới dùng võ làm cấp bậc, kẻ mạnh mới là kẻ có quyền quyết định, cường giả vi tôn.

Chủ nhân thân thể này lúc trước bị người khi dễ lâu như vậy chính là vì không có linh lực, Bắc Minh đại lục có bảy quốc gia, Bạch Long đế quốc, Quý

Ngục, Huyết Luyện, Đại Đồng Minh, Ngự quốc, Ngô quốc, Phàm Cương quốc, bảy quốc gia này đều nổi tiếng, đều lấy kỹ năng luyện võ cùng luyện đan làm chủ. Edit + Beta: LanhThienNhi255.

Vũ tu và linh lực nếu cùng dung hợp thì võ công có thể đạt tới trình độ cao nhất.

Bắc Minh đại lục, nghe nói, nơi đây luyện được sư vô cùng ít ỏi, các bậc tiền bối lão sư giỏi đã gần như là khó thấy, giờ này lại càng không có bao nhiêu. Địa vị của họ tuyệt đối cao, không thể leo tới (khó đạt được).

Phế sai! Nàng nhất định sẽ cường đại, sẽ làm cho những kẻ ngốc kia biết: dám hại nàng sẽ gặp hậu quả như thế nào.

Mộc Lưu Nguyệt nhìn trong tay bình thuốc chế theo thuốc hiện đại: độc tố thần kinh, trong mắt hiện lên một đạo lãnh quang.

Trăm ngàn lần đừng tới trên chóc nàng?.

Nếu không đừng trách nàng vô tình.

Cửa môn bị đẩy ra, Y Lan mang theo đồ ăn tối, một chén rau nát vụn, một chén đậu hũ có mùi khác lạ, còn có ít cơm, một cái bánh bao cứng không nhai nổi.

Mộc phủ này đồ ăn chẳng lẽ kém như vậy sao? Nếu không phải vì Y Lan thật tâm đối đãi với nàng, thấy Y Lan cũng ăn đồ ăn thừa giống nàng, còn tưởng rằng Y Lan cũng như những nha hoàn khác động chân động tay với nàng.

Mộc Lưu Nguyệt nhíu mi, trong con ngươi hiện lên một tia lãnh ý, xem ra nguyên lai chủ nhân thân thể này ngày thường chịu không ít khi dễ.

Những kẻ ác nhân này, nàng quyết không tha cho các nàng.

“Cơm này bình thường là ai trông coi?”.

“Dạ, là Vương quản gia”.

“Y Lan, ta đi ra ngoài một lúc, chờ ta trở lại” Mộc Lưu Nguyệt đem bát đũa đẩy ra, lắc mình ly khai khỏi phòng ở.

“Nhị tiểu thư...” Y Lan không kịp nói đành nhìn nàng biến mất như một con gió.

Ánh trăng đã lên, màn đêm dần dần thay thế.

Trong Mộc phủ, một mảnh đèn đuốc sáng trưng, phi thường náo nhiệt.

Nhạc tấu khắp nơi, kỹ nữ nhẹ nhàng nhảy múa. Bởi vì Mộc tướng gia gần đại thọ sáu mươi, trong phủ giăng đèn kết hoa, tại phòng bếp xuất hiện từng đợt mùi thơm ngát.

Mộc Lưu Nguyệt một thân quần áo đen lật lên mảnh ngói, dọc theo xà nhà chậm rãi đáp xuống, trong phòng bếp còn có một vài hạ nhân đang bận rộn, còn có vài nha hoàn thân cận của chúng tỷ muội, còn có tam muội Mộc Yên ở đây.

Nàng vừa xuất hiện, ngay tức khắc liền hấp dẫn toàn bộ ánh mắt trong phòng!.

Mộc Lưu Nguyệt cũng không có tránh né, dường như không trông thấy các nàng, quang minh chính đại đem một con cá đã chín, một con gà gói lại mang đi, sau đó còn bụng thêm một chén canh nấm nấu thịt.

Người trong Mộc phủ đứng yên bất động nhìn hành động của Mộc Lưu Nguyệt, khéo miệng kinh ngạc gần như muốn đem rụng trên mặt đất, này Mộc nhị tiểu thư, khi nào lại trở lên lớn mật như vậy.

Mộc Lưu Nguyệt đến nhìn cũng không nhìn các nàng, cũng không chào hỏi, cầm đồ ăn bước đi.

Hướng tới cửa đi ra.

Không khí, trong nháy mắt ngưng đọng.

Trên mặt mọi người biểu tình hoàn toàn cứng đờ. Vương thẩm và Lý thẩm xem như là người hầu già nhất phủ, bình thường dựa vào Mộc đại tiểu thư cho nàng chỗ dựa, ở trong Mộc phủ tác oai tác quái, ngày thường thường xuyên khi dễ Mộc Lưu Nguyệt.

Lần đó bị roi da thương cũng là do hai người này động tay.

Mộc Lưu Nguyệt trên mặt hiện rõ một nụ cười xinh đẹp dị thường, cố ý không đem các nàng để vào mắt, làm cho Mộc Yên đứng bên cạnh tức điên.

“Đứng lại”. Khuôn mặt Mộc Yên xuất hiện một mảng xanh tím, quát.

Mộc Lưu Nguyệt xoay người, vẻ mặt cười đến vô hại, mở miệng nói “Chuyện gì a, Tam muội?”.

“Người, tiện nhân này, đây chính là đồ đại tỷ cho người chuẩn bị mang lên yến hội tiếp đón khách nhân, người như thế nào có tư cách lấy đi?”.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nghĩ tới đây,

Mộc Yên trong miệng hung ác thét lên một tiếng, chính là còn chưa tiến gần được, toàn thân liền cứng ngắc không động đậy, dường như có một tia nước mỏng như sợi tơ tằm chiếu trên người nàng, xâm nhập vào trong da thịt nàng, làm xương cốt nàng nhập chung hết lại!

Nghĩ tới đây, Mộc Yên cũng có chút sợ, vì sao nàng cảm giác Mộc Lưu Nguyệt cùng quý ám thật giống nhau, trở nên thực quý dị.

Mộc Lưu Nguyệt đóng cửa lại.

"Người đối với Mộc tam tiểu thư định làm cái gì?"

Vương thẩm cùng Lý thẩm thấy thân thể Tam tiểu thư khác thường, không khỏi vọt lên toàn bộ, đem Mộc Tam tiểu thư ngăn ở phía sau che chở.

Tại Mộc phủ, chính là lão gia cũng xem các nàng làm việc trong Mộc phủ mười mấy năm mà nhượng bộ cho các nàng mấy phần mặt mũi, nhưng Mộc Lưu Nguyệt lại đem bọn họ coi không ra gì. Khiến hai người họ quả thực tức điên.

Mộc Lưu Nguyệt lại nở nụ cười.

Ở trên Bắc Minh đại lục, không có huyền lực phế vật, vĩnh viễn chỉ có bị người khi dễ, ghét bỏ mà thôi!

Mộc Lưu Nguyệt trong tay nàng nắm lá cây như lưỡi đao hướng về Vương thẩm cùng Lý thẩm bay đến, "A!" Trong phòng truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết, "Mặt của ta, tay của ta!"

Hai người nhìn chằm chằm vào Mộc Lưu Nguyệt, khuôn mặt xám đen, khoe miệng có chút co rúm, hận ý dày đặc, trong mắt phóng ra ánh sáng không cam lòng: "Phế vật, người từ khi nào thì lợi hại như vậy rồi!"

Đối với kị ức của hai người bọn họ, Mộc Lưu Nguyệt từng nhát gan như chuột, chưa bao giờ dám phản kháng các nàng!

"Phế vật, hai chữ này thực chói tai, về sau ai kêu ta như vậy nữa ta sẽ xé nát miệng của người đó ra."

"Còn có, về sau phòng bếp này liền do Y Lan quản lý, thức ăn của bốn tiểu thư, ba món một canh, toàn bộ do Y Lan phụ trách, nàng nói muốn cái gì, các người liền mang cho nàng món đó, đã hiểu chưa? Các người nếu không phục, cứ việc đến tìm ta."

"Người quả thực là vọng tưởng? !" Khi nghe đến lời nói sau của Mộc Lưu Nguyệt, Mộc Yên nhất thời thét lên chói tai.

"Vọng tưởng sao? Lê nào các người thuộc cùng một loại "chúng vật đặc biệt", tiếng người đều nghe không hiểu, như vậy hiện tại ta liền rõ ràng mà nói cho các người biết, nói cho mọi người trong phòng này..." Mộc Lưu Nguyệt kéo dài âm thanh, trong giọng nói, tất cả đều là hàn quang cùng lãnh ý.

"Các người nếu muốn cả đời thân thể phần trên cứng ngắc như tảng đá, không thể di chuyển, không thể nói, có thể thử một chút xem?"

Trong phòng, Mộc Yên cùng Vương thẩm, Lý thẩm hai người liếc mắt nhìn nhau, trong con ngươi tất cả đều là không thể tin.

Phế vật này, quả thực làm phản!

Mộc Nhị tiểu thư có chút bản lĩnh gì, chẳng lẽ các nàng cùng những người này còn không biết sao? Có thể có bao nhiêu bản lĩnh, thực sự là phản phản!

"Mộc Lưu Nguyệt, người cho rằng người là ai? Dựa vào cái gì mà an bài như vậy..."

Mộc Lưu Nguyệt cười lạnh thành tiếng, nàng đứng giữa căn phòng âm thanh mềm yếu, nhưng lại lộ ra một loại khí thế trong trẻo lạnh lùng cao quý.

"Chỉ bằng ở thế giới Bắc Minh đại lục này, cường giả vì tôn!"

Nhưng là nàng không chờ các nàng nói xong, trong con ngươi Mộc Lưu Nguyệt hiện lên sự tàn nhẫn quét về phía mọi người trong phòng, ánh mắt kia dường như có thể làm đóng băng mọi thứ, lạnh lẽo đến không thấy nhiệt độ.

"Các ngươi nếu đi ra ngoài nhiều lời, ta cũng muốn. ....mạng của các ngươi ——"

Âm thanh Lư Nguyệt không lớn, nhìn như là đang nói lời nhỏ nhẹ, nhưng lại tạo lên một cỗ uy hiếp, không khỏi làm cho mọi người sợ hãi, khiến người ta không thể không thần phục!

Nhất thời, một phòng thị nữ, tất cả đám người hầu đều không dám lên tiếng.

Lư Nguyệt mang theo đồ ăn ‘nghênh ngang’ đi ra khỏi gian nhà. Khi nàng mang những thứ lấy ở hậu viện về, liền làm cho Y Lan quả thực không tin tất cả những gì mình thấy.

..... (>3

Lời edit+beta : Tên chương 6 : ' Nàng sợ ' là chỉ Mộc Yên nha. Hồng có phải Lư Nguyệt... (>x

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Không gian nguyên tố.

Edit + Beta: LanhThienNhi255.

“Nhị tiểu thư, điều này sao có thể, các nàng làm sao có thể cho người một bữa thịnh soạn như vậy!”

“Ăn đi, về sau đồ ăn ngươi liền trực tiếp đi đến phòng bếp lấy, các nàng sẽ không giám gây khó khăn cho ngươi.”

“Thật vậy chăng?”

“Ừ” Mộc Lư Nguyệt gật gật đầu.

“Nhị tiểu thư, vì sao Y Lan cảm giác tinh thần của người không giống như trước”. Y Lan cầm một miếng cánh gà, ở một bên vừa ăn vừa nói.

Y Lan mười tuổi liền vào tướng phủ theo hầu Mộc Lư Nguyệt, nhân phẩm tốt, nếu không đã bị bọn thị nữ ác độc trong phủ ảnh hưởng!

Mấy ngày nay, nếu không phải Y Lan vẫn che chở nàng, chỉ sợ nàng đã sớm chết.

Nghĩ đến mấy ngày nay, Y Lan vì nàng làm hết thấy, lấy tiền lương tháng của chính mình đi mua thuốc, còn giúp nàng chăm sóc mẫu thân đang sinh bệnh, mấy ngày nay thật là khổ cho nha đầu kia.

Nghĩ vậy, đáy lòng Mộc Lư Nguyệt hiện lên một chút tình cảm ấm áp, sau này nàng nhất định sẽ cho Y Lan có cuộc sống tốt hơn.

Sau khi ăn xong, Lư Nguyệt nằm trên giường ngắm nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, một lúc sau Mộc Lư Nguyệt ngồi dậy, hai tay tạo thành chữ thập, tĩnh tâm tu luyện.

Nàng vẫn chưa phát hiện toàn thân nàng bị bao phủ bởi ánh sáng bạch quang, lung linh huyền ảo, như cảnh trong mơ.

Ngồi ở trên giường hít sâu một hơi, hẳn đến khi hào quang biến mất, nàng phát hiện chính mình đang ở trong một tòa hư cảnh, phía trên hiện ra một dòng chữ: ảo cảnh không gian.

Đây là cái địa phương gì??

Đây là cảnh vực hư vô sao, sương trắng lượn lờ, phảng phất như tiên cảnh, ánh sáng thất thải một tầng lại một tầng vô cùng đẹp mắt.

Trong sương mù xuất hiện một hình ảnh, bên trong hiện lên một mỹ nhân, ống tay áo khẽ phất lên tựa hồ như đang múa, lại như đang luyện một bộ bí tịch võ công.

Mộc Lư Nguyệt mở to hai mắt nhìn, có chút không tưởng tượng nổi.

Trong lòng hiện lên một chút nghi vấn, Mộc Lư Nguyệt hướng về chính giữa hư ảnh đại diện đi tới, theo cướp bộ đến gần, bên trong hình ảnh càng hiện ra rõ ràng.

Trong đầu xuất hiện thanh âm từ ái: “Hải tử, ngươi cần phải cường đại hơn, ngươi có sứ mệnh bảo hộ muôn dân thiên hạ”.

“Ai” Thanh âm của ai vậy, Lư Nguyệt cảnh giác lên tiếng.

“Nơi này đều là của mẹ đẻ ngươi lưu lại truyền thừa cho ngươi, ngươi có thể bắt đầu tu luyện từ thứ đơn giản nhất!” Bên tai truyền đến âm thanh mảnh khảnh, khẽ lướt qua như một trận gió.

Ách, âm thanh này, cùng với lúc trước rõ ràng không phải một người.

Mộc Lư Nguyệt từ trong kinh sợ hồi phục lại tinh thần, nhìn về một bên, nguyên lại là một gốc cây, lại còn có thể tự mình di chuyển được.

“Chủ nhân, ta gọi là tiểu Thanh, ta là một mộc yêu ngàn năm, từng được mẫu thân người tạo nên”.

“Mẫu thân ta đi nơi nào?”

“Không biết” Tiểu Thanh lắc đầu, tỏ vẻ nó cũng không rõ ràng.

Quên đi, một ngày nào đó nàng sẽ biết rõ ràng hết thảy.

Lư Nguyệt để ý bốn phía, phát hiện không gian này tổng cộng chia làm chín tầng, mỗi tầng đều có bí tịch võ công, còn có thêm một ít đan dược, sing cơ đan, các loại hạ phẩm đan dược, còn có một ít vũ khí hạ phẩm. Đợi chút!

Theo tu vi tăng lên, dường như bên trong có gì đó không đúng lắm.

Mộc Lư Nguyệt đưa tay đến, lại bị một trận bạch quang cản lại.

“Trước đừng nhúc nhích”

Dứt lời, cảnh lá liễu thanh như một đạo ánh sáng hướng đến thân thể Mộc Lư Nguyệt, nàng cảm giác mi tâm đau xót, trong đầu hiện lên một đạo âm thanh “Kể ước chủ tử đạt thành”.

“Chủ nhân, ngươi hiện tại có thể bước đầu tu luyện”.

Mộc Lư Nguyệt gật đầu, nơi này thật sự là một nơi tuyệt hảo để tu luyện.

Ở đây sương mù nồng đậm, linh lực dồi dào, nơi tu luyện cảnh cũng đẹp.

Trong con ngươi hiện lên một chút ánh sáng lưu quang lấp lánh, Mộc Lư Nguyệt khẽ nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi, trong ảo cảnh của yêu mộc ngàn năm, khắp nơi tỏa ra một chút mùi thơm, sương trắng vấn vít.

Mộc Lư Nguyệt trong đầu hiện lên những hình ảnh, tĩnh tâm tu luyện.

Thời gian qua cực nhanh, trên trán Mộc Lư Nguyệt lúc này hiện lên một tầng mồ hôi, trong cơ thể nàng hiện lên một cỗ khí nóng đang tranh đấu, cỗ khí kia thập phần chống đối sự dung hợp của nàng. Edit + Beta: LanhThienNhi255.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thăng cấp làm Đấu Giả bốn sao.

Beta : LanhThienNhi255.

Edit: Dạ Nguyệt.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Mộc Lư Nguyệt tu luyện, có rất nhiều vấn đề không được rõ ràng, bất tri bất giác đã trôi qua mấy canh giờ, tia sáng hoàng hôn cuối cùng cũng biến mất, ánh trăng sáng treo ở phía chân trời, khắp nơi tỏa ra ánh sáng màu bạc.

"Thu." Mộc Lư Nguyệt cắn chặt răng, tập trung tinh thần, cơ hồ muốn hét lên thành tiếng. Thật bất ngờ, lần này vậy mà có thể thuận lợi dung hợp!

"Vù!" Mộc Lư Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, toàn thân vô cùng khoan khoái, tinh thần tràn đầy năng lượng, cảm giác mệt mỏi toàn bộ tiêu tán mất!

Đầu Già bốn sao rồi.

Vũ kỹ chia làm Đầu Già , Đầu Hoàng, Đầu Đế , Đầu Thần .

Phía trên Đầu Thần còn có Thánh Giới, cao phạm giới, trung lâm, Tiên Thiên, Hậu Thiên, Thần giới!

(Thần giới là cường đại đến cảnh giới hư vô, vô thượng, vũ phá hư không, thành thần)

Lúc đi ra, trời đã sắp tối.

Nghĩ đến toàn thân đều là mồ hôi nhễ nhại ẩm ướt, Mộc Lưu Nguyệt hướng về phía suối nước nóng trên đỉnh núi mà đi, thân ảnh màu đen xuyên qua rừng cây, linh hoạt tựa như một con gió!

Trút bỏ quần áo trên người, chỉ còn lại áo lót, sau đó đem thân mình ngâm vào trong nước ấm.

Trong mắt tựa hồ nhìn thấy một bóng đen, Mộc Lưu Nguyệt tiện tay nhặt lên một đám lá cây, trong miệng niệm một cái khẩu quyết: Thiên Diệp phi hoa, tán công. Chỉ thấy đám lá cây nho nhỏ kia giống như mũi tên nhọn phi ra, nhanh như chớp giạt, sắc bén như vũ khí.

Mây đen gió lớn, ít ai có thể phát hiện ra trên ngọn cây ở hậu viện Mộc phủ có một bóng người, may mắn hẩn tránh nhanh, bằng không tuyệt đối sẽ thấy máu.

Trời vừa sáng, Mộc Lưu Nguyệt đồng thời phát hiện bốn phía khác thường, vừa muốn mở miệng.

Đã thấy Ngân Diện nam tử từ phía sau một thân cây đi ra, hẩn toàn thân tản ra một cỗ khí cường đại, mà con mắt màu xanh lam kia đẹp đến chân thành động phách, nhuộm đắm vạn ngàn thế giới, giống như có thể mê hoặc linh hồn người khác.

Cho dù là đứng ở trong nước, một thân áo bào màu lam dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, cùng hơi nước ẩm ướt hình thành tiên minh, toàn thân từ trên xuống dưới tuần mĩ cùng khí thể lạnh lùng yêu mị tản ra khiến cho người ta cảm thấy hẩn giống như đến từ Tu La địa ngục.

Làm thế nào lại là hẩn?

Hẩn tại sao lại ở chỗ này?

Lưu Nguyệt nắm chặt vạt áo trước ngực, bởi vì toàn thân từ trên xuống dưới chỉ mặc một mảnh sa mỏng, lúc này thoạt nhìn vô cùng chật vật.

Lông mày nhỏ nhắn của Lưu Nguyệt ngưng lại, quả thật là cường đại, nam tử hẩn là đã tu luyện đến tình trạng xuất quỷ nhập thần rồi, Ngân Diện nam tử này chắc là một vị tôn quý bất phàm, trên mặt ngoại trừ lộ ra một cái cằm duyên dáng, cũng không nhìn thấy những cái khác, phía trên mặt lạ bạc có hình vẽ hoa văn quý mĩ, lộ ra mấy phần duyên dáng yêu mị.

Thân ảnh to lớn của hẩn cứ như vậy đứng trước mặt nàng, không chút trốn tránh nào, dường như sự xuất hiện của hẩn ở đây là một việc đương nhiên.

Mộc Lưu Nguyệt nổi giận. Hẩn, hẩn chẳng lẽ không hiểu nam nữ thụ thụ bất thân sao.

"Ngươi, ngươi quay lưng lại đi."

Nàng đối với hẩn, quả thực hết chỗ nói rồi!

Tầm mắt Minh Vương dừng ở trên người nàng, da trắng như tuyết, vạt áo lụa mỏng manh, lúc này tóc đã hoàn toàn ướt cả, trên trán thỉnh thoảng có giọt nước nhỏ xuống, nhỏ ở trên lụa mỏng, đẹp không sao tả xiết.

Con người thâm thúy của Minh Vương chợt ngừng sử dụng một chút Linh lực, nhiệt độ trong mắt cũng biến mất, khôi phục lại ánh mắt như thường ngày trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Nhanh mặc y phục vào." Thanh âm Minh vương trầm thấp.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Yêu cầu.

Ông tay áo vung lên, hần nhẹ nhàng từ bờ bên kia lại đây, Mộc Lư Nguyệt cắn môi dưới, nàng quay lưng lại vội vã chạy đến chỗ để y phục trên bờ mặc vào, mới mặc được một nửa, đã thấy hần nhích lại gần đây.

Mộc Lư Nguyệt cả kinh, trong lòng không khỏi khẩn trương.

“Yên tâm, ta sẽ không làm gì ngươi?”

Không làm gì nàng, vậy hần sát lại gần nàng làm gì, Mộc Lư Nguyệt khẽ chớp chớp lông mi tựa như cánh hồ điệp.

Hần gần như đem nàng dồn đến sát vách tường ôn tri, Bắc Đĩnh Hoàng một tay khẽ nâng cằm nàng lên, trong con ngươi lướt qua một tia kinh ngạc, xem kỹ, nàng quả thật là một dung nhan tuyệt nữ, nhưng là lời nói này cũng chỉ xuất hiện trong lòng không nói ra, đôi con ngươi hiện lên sự ngông cuồng mãnh liệt, ánh mắt hần thâm thúy nhìn nàng một lúc, ngữ khí như không có việc gì nói “Nếu như ta thực sự muốn ngươi...”.

“Ngươi trốn cũng không thoát, không phải sao?” Minh vương mang theo một luồng khí ấm nóng phả lên tai nàng, làm trong không khí hiện lên một tia ẩm muội.

“Ngươi sẽ không, quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, hơn nữa ngươi là Vương gia thân phận tôn quý”.

“May mắn là ta, ngươi quá yếu” Âm thanh Minh Vương mang theo sự khinh thường, không gian tu luyện vốn tồn tại nghịch thiên, nếu là bị người khác phát hiện, hậu quả sẽ không tưởng tượng được.

“Ngươi dựa vào cái gì mà trêu đùa ta?” Nghe thấy lời hần nói, Mộc Lư Nguyệt rất tức giận.

“Ngươi không được lộ diện như thế này bên ngoài không gian, đã hiểu chưa!” Dứt lời, Minh Vương đem một chiếc nhẫn không gian đeo vào ngón tay áp út của nàng.

“Về sau trước mặt người ở bên ngoài hãy dùng không gian giới chỉ” Bắc Đĩnh Hoàng lạnh lùng đeo cho nàng.

Ngón áp út, hần có biết thứ này đại biểu cho nghĩa gì không? Ở hiện đại, nhẫn chính là đại diện cho tình yêu.

Bây giờ hần dựa vào cái gì mà tự cho mình là đúng, nhìn về mặt hần, Mộc Lư Nguyệt nàng thật là muốn đem mặt hần đánh cho một trận hả dạ, bắt quá xem biểu tình hần không có một phần ác ý, nàng nhìn.

Đôi môi Mộc Lư Nguyệt đỏ thắm khẽ nhếch, nụ cười đó thoáng qua mang theo một chút đậm mặc cùng lười biếng nhưng lại là nụ cười xinh đẹp tuyệt sắc “Ngươi hiện tại có thể buông”.

“Trong thời gian tu luyện, phải bày ra kết giới”. Nam tử nhìn liếc nhìn nàng một cái, thần nhiên nói, trong con ngươi đã khôi phục vẻ lạnh lùng thường thấy, tựa hồ cảm xúc giao động trong mắt hần chỉ là ảo giác!.

Cái gọi là kết giới, là dùng một loại niệm lực ngưng tụ thành, bên trong đó có thể biết được tất cả các hoạt động bên ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại.

“Đã biết”.

Bắc Đĩnh Hoàng lùi lại ra ba bước, từ trong không gian giơ chỉ lấy ra cổ cầm đặt vào lòng, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, một khúc nhạc giống như mùa xuân của núi rừng, như dòng suối chảy êm tai, du viên mỹ hoặc.

Đây không phải là cổ cầm bình thường, nó là yêu cầm, cùng ma cầm lúc trước là một đôi.

“Để nghe sao?”

Mộc Lư Nguyệt trên môi hiện lên nụ cười không một tia nhiệt độ “Nếu không phải một khúc hát du con, sẽ nghe rất tốt”.

“Ngươi sai rồi, bốn vương chính là muốn thử ngươi”.

“Cho lên?” Mộc Lư Nguyệt thần nhiên nhìn liếc nhìn hần một cái, ngữ khí lạnh lùng.

“Bốn vương đem nó tặng cho ngươi”.

“Tặng cho ta?” Lúc này đây về mặt Mộc Lư Nguyệt hiện lên sự kinh ngạc, thần khí cổ cầm tốt như vậy vì sao lại muốn tặng cho nàng?

“Nhớ kỹ đây là tín vật, về sau ngươi là người của bốn vương, không được phản bội ta”.

Dứt lời, không cho nàng có cơ hội cự tuyệt, Bắc Đĩnh Hoàng đem cầm cất lên đầu ngón tay nàng, toàn thân cổ cầm liền phát ra ánh sáng lóa mắt, thoáng chốc lại dần dần biến mất.

Trên cánh tay trắng như tuyết của nàng xuất hiện một hình vẽ hoa văn cổ cầm nhỏ.

“Ta không cần”.

Nhưng là mọi thứ đã không còn kịp nữa rồi, không cho phép nàng cự tuyệt, không hổ là Minh Tôn, đến việc tặng đồ đều khí phách ngông cuồng như vậy!.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Lực lượng tà ma, sương mù màu đen.

Beta: LanhThienNhi255.

Edit: Dạ Nguyệt.

Một vầng trăng tròn đang dần dần lên cao, hơi thở của hắn có chút hỗn độn, trên trán hắn đứng lúc lại có làn sương đen tràn ra, nhưng cũng không ngăn được toàn thân tản mát ra hơi thở yêu nghiệt.

"Người làm sao vậy, đột nhiên sắc mặt kém như vậy, người bị thương sao?." Mộc Lưu Nguyệt đỡ hắn đi về hướng bên bờ, phát hiện hắn có gì đó không đúng, nàng đưa tay hướng về phía chiếc trán có sương đen.

"Đừng đụng." Minh vương quát lên, lo lắng sẽ làm nàng bị thương, nhưng bản thân nàng là đặc công, thân thủ nhanh nhẹn hơn đã đưa tay đến sương mù.

Kỳ quái!

Mộc Lưu Nguyệt nhìn về phía lòng bàn tay, sương mù ở trong lòng bàn tay nàng đều toàn bộ tản đi.

Hắn nhìn tròng nữ tử này, quả nhiên là cùng người khác không giống nhau, dưới ánh trăng, đôi mắt phượng của nàng lấp lánh như sóng nước mênh mông, da trắng như tuyết, trên mặt bởi vì dính bột nước, những thứ thuốc màu đỏ kia đều biến mất, làm sao có thể là xấu nữ, nàng rõ ràng xinh đẹp đến đến động lòng người. Một tuyệt sắc gia nhân.

Mộc Lưu Nguyệt, nàng nhưng lại không bị khí đen ăn mòn.

Tại thời điểm khi tay nàng hướng đến trán của hắn, Minh vương rõ ràng cảm giác tốt hơn nhiều. Càng đến gần thì giống như hắc ám lưu luyến hào quang, nhưng sương mù này lại không thể tiến vào cơ thể nàng, không thể làm nàng bị thương.

"Sương mù này giống như đang sợ ta a!"

Mộc Lưu Nguyệt nhẹ nhàng nói, nhìn lại trong lòng bàn tay có chút không thể lý giải!

"Có lẽ "

Đây là một cỗ lực lượng tà ma, cỗ lực lượng này cùng bản thân hắn luôn kiềm chế nhau, chỉ có không ngừng cường đại, mới có thể đè nén cỗ khí tà ma kia xuống.

Nếu không, linh hồn cũng sẽ bị hắc ám ma khí cắn nuốt hết, Minh vương vận dụng linh lực điều chỉnh hô hấp, rất nhanh thần sắc khôi phục lại vẻ tự nhiên.

"Cho ta xem một chút, người tiến bộ bao nhiêu." Minh vương Bắc Đình Hoàng đứng dậy, nhàn nhạt nói.

"Đã là Đẩu Giả bốn sao." Mộc Lưu Nguyệt chỉ liếc nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng trả lời.

"Như vậy, tiếp chiêu đi!" Bắc Đình Hoàng tay tụ ra ba phần huyền lực, hướng về Mộc Lưu Nguyệt đánh tới.

Mộc Lưu Nguyệt cũng không yếu thế, xoa nhẹ làn nước trên mặt đi, phi thân bay lên, tay tụ huyền lực đánh trả lại, "Đùng!"

Bạch quang tỏa ra, ánh sáng như tia chớp, hai thân ảnh một đen một trắng giao chiến, hình ảnh kia cực kỳ hài hòa, đẹp không sao tả xiết!

Một giây, hai giây, ba giây.

Nhìn như bất phân cao thấp, chỉ có điều Mộc Lưu Nguyệt không kiên trì được bao lâu, năm giây, sáu giây.

Mộc Lư Nguyệt đương nhiên không phải là đối thủ của Bắc Đĩnh Hoàng, nàng cũng không né tránh, lấy tay tiếp chưởng, hai bên Huyền lực va chạm nhau, nàng liền ngã vào trong nước, vô cùng chật vật.

"Người..."

Mộc Lư Nguyệt nổi giận, đưa tay ra trước vận khí, hướng hấn đánh qua, nhưng hấn biến mất rồi.

"Hừ, coi như ngươi chạy nhanh." Mộc Lư Nguyệt hừ lạnh.

Mộc Lư Nguyệt tiếp tục tiến vào không gian tu luyện, nguyên lai bên trong không gian này có phân tầng, tổng cộng chín tầng.

Mỗi một tầng đều có rất nhiều võ học tu pháp.

Phải hết sức mạnh mẽ mới có thể học đến tầng cao nhất của võ học, mà Mộc Lư Nguyệt bây giờ chỉ có thể tiến vào tầng thấp nhất thôi!

Nhưng như vậy là đủ rồi!

Tầng không gian thứ nhất có một quyển viết toàn bộ về luyện dược sư, nàng cầm sách đi ra, để đủ điều kiện trở thành luyện đan sư, linh lực phải linh ngộ được đến cấp Lam trở lên.

Còn có điểm thứ hai, cũng là điểm quan trọng nhất, đó là phải có thuộc tính hóa.

Lúc này, trong sách ghi cách chế thuốc không ít, thế nhưng trong một lúc nàng xem cũng không thể hiểu hết, như xem là một cuốn sách chung chung.

Lần này, Mộc Lư Nguyệt không có nán lại lâu, thần trí rất nhanh liền trở về vị trí cũ.

Trời đã sáng rồi.

Như thật như mơ!

Thời điểm tỉnh lại, phát hiện chung quanh không có bất kỳ người nào, dường như tất cả chưa hề xảy ra. Nằm ở trong suối nước nóng, Mộc Lư Nguyệt đem toàn bộ những thứ trên mặt rửa sạch một lần.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Khuôn mặt thanh thuần hướng lên trời cao

Giọt nước trên khuôn mặt Mộc Lư Nguyệt giống như tia bạch quang càng làm tôn lên vẻ khuynh quốc khuynh thành.

Mười năm tuổi đã ẩn hiện dung nhan khuynh quốc, này làn da trắng mịn như tuyết, tựa hồ bản thân nàng là nữ nhân cũng phải ghen tị, thân thể này vốn che dấu dung mạo để có thể sống trong Mộc phủ.

Dường như nghĩ đến điều gì, trí nhớ hiện lên thái tử, một đoạn trí nhớ ngắt quãng không hoàn chỉnh, từ hôn, thân thể Mộc Lư Nguyệt khẽ cứng ngoắc một chút, cuối cùng lại hóa thành nụ cười lạnh.

Ngày đó nàng nhớ rõ chịu roi đả thương, bị người vu oan thành kẻ trộm, hình như thái tử Nam Cung Mặc cũng có mặt ở đó, hấn lạnh lùng nhìn nàng, tựa hồ trước mặt hấn cùng thái tử phi không có quan hệ gì.

Đứt quãng gián đoạn, nghe được hấn tuyệt tình nói lời từ hôn, sửa hôn ước thành Mộc gia đại tiểu thư Mộc Lan Tuyết.

Ngày đó trước mặt mọi người sinh mệnh này vốn dĩ sẽ chết, nguyên nhân lớn nhất có thể là đau lòng đến chết.

Kỳ thật khi đó ước nguyện lớn nhất của bản thân này chính là hi vọng thái tử có thể cứu nàng thoát khỏi khổ ải, chính là một câu sửa hôn ước, thú Mộc gia đại tiểu thư, đời này hoàn toàn tuyệt vọng, làm cho nàng ngay cả dũng khí sống sót cũng không còn.

Trong phủ khá rộng lớn, toàn bộ cảnh sắc Vương phủ tạo cho người ta cảm giác không tẻ.

Vừa không xa hoa, cũng không mất đi vẻ lịch sự tao nhã, dấu vết che giấu dung nhan trên mặt Mộc Lư Nguyệt hoàn toàn được xóa đi, nàng cất bước đi trong hoa viên, trên mặt cũng không có gì che dấu, khuôn mặt thanh thuần hướng lên trời cao chính là xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành!.

Từ ôn tuyến đi ra, Mộc Lư Nguyệt đi dọa ước chừng nửa canh giờ, người trong Vương phủ đều nhìn về phía Mộc Lư nguyệt với ánh mắt kinh ngạc, lúc này có lẽ là không nghĩ tới nhị tiểu thư vậy mà sẽ có tư sắc động lòng người, chỉ tiếc thân phận là thứ nữ, liền giống như trên viên ngọc hoàn mỹ có vết sước.

“Nghe nói, tiền thính đến rất nhiều khách nhân, thái tử điện hạ đã tới chưa?” Phía sau cách đó không xa truyền đến âm thanh chói tai của nữ tử.

“Người đừng nên nói to, không phải là lão gia sắp đại thọ sao, trong triều các đại thần phái người đưa đến lễ vật chúc mừng” Một người cất giọng cung kính đáp.

Mộc Lư Nguyệt ngưng mi, nếu thái tử điện hạ muốn tới, nàng sẽ tránh rất xa, tuyệt không muốn đến gặp người kia.

Mộc tướng phủ, phía trong đình nghỉ hoa viên.

Trên ghế gỗ lim khắc hoa văn đang ngồi là một nữ tử, đại tiểu thư tướng phủ Mộc Lan Tuyết, nhan sắc xinh đẹp, trên người khoác áo sắc đỏ hoa văn phượng hoàng, dung nhan tinh tế khéo léo, đang nhắm mắt dưỡng thần chìm trong ánh nắng mặt trời, bên cạnh có vài nha hoàn phụng dưỡng cẩn thận vì nàng bưng điểm tâm hoa quả.

“Lục Nhi, người nói tiện nhân kia hiện tại như thế nào?”.

Mộc Lan Tuyết, ăn một chút hoa quả, trong giọng nói mang theo châm biếm mỉa mai.

Nghe được, tiểu nha hoàn vội vàng lấy lòng, nói “Ngày ấy mấy chục roi, hơn thêm mưa một hồi mưa to, chỉ sợ nhị tiểu thư đã sớm tắc thở”.

“Thật không? Nhanh như vậy đã chết, thật sự là tiện nghi cho nàng ta, về sau chẳng phải sẽ tìm không được thú vui tiêu khiển hay sao?”.

Mộc Lan Tuyết thong thả mở mắt, trong con ngươi đen, ý cười không đạt đáy mắt, đã chết, sẽ chết, ở trong mắt nàng mạng Mộc Lư nguyệt ngay cả một cọng cỏ cũng không bằng.

“Đại tiểu thư, người xem nàng ta chỉ là thân phận thứ nữ, Tiên hoàng thật không có mắt mới có thể hạ lệnh cho nàng làm thái tử phi, thật sự là ngại mạng quá dài”.

Nghe tới thái tử sửa lại khẩu dụ, nói muốn thú chính mình, làm Mộc Lan Tuyết hưng phấn mấy buổi tối, chính là thái tử nói thú nàng làm phi, nhưng nói cũng chỉ là nói, như thế nào cũng chưa thấy hoàng đế hạ chỉ.

Nghe đến chuyện kia cũng mới qua vài ngày mà thôi, không vội.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Mặt hồ yên tĩnh, khơi dậy ngàn cơn sóng!.

Beta : LanhThienNhi255.

Edit: Dạ Nguyệt.

Hơn nữa, dựa vào sự tôn quý của bản thân, đối với thân phận hiện nay là thái tử phi, một điểm tự tin ấy tất nhiên phải có.

Tâm tình Mộc Lan Tuyết thật tốt. Đứng dậy, quyết định đi xem cái tiểu tiện nhân kia một chút. Thực sự nhắc đến Tào Tháo, là Tào Tháo tới. Cái thân ảnh đang lau chùi bên hồ kia không phải nàng ta sao? Còn tưởng rằng nàng đã chết rồi, không nghĩ tới còn sống thật tự tại.

Mộc Lư Nguyệt đang đi xuống suối nước nóng, căn bản không phát hiện được tình hình bên này.

Mộc Lan Tuyết bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, không ngờ rằng ánh mặt trời đang chiếu xuống càng làm tôn lên vẻ xinh đẹp của Mộc Lư Nguyệt, trong mắt liền hiện lên bão táp như muốn phá hủy cả tòa thành.

Nguyên lai nàng lại đẹp đến vậy. Không có thoa phấn vẫn khuynh quốc khuynh thành. Tiện nhân này mỗi ngày đều làm cho bản thân biến thành đen sì sì, chính mình đều bị người này lừa.

Hôm nay, nàng muốn cho Mộc Lư Nguyệt trả một cái giá thật lớn vì đã dám lừa dối nàng.

Ánh mặt trời tỏa ra ngàn vạn tia nắng ấm áp, nhưng vẫn không làm ấm được thân thể lạnh lẽo của Mộc Lư Nguyệt. Trong đáy lòng tỏa ra hàn khí, làm người ta phải sợ hãi!.

"Mộc Lư Nguyệt". Mộc Lan Tuyết phát ra âm thanh gào thét.

Một đám hầu gái nhận được tín hiệu bảo lên mà không dám tiến lên, chỉ đứng xa nhìn, nhưng khi nhìn thấy dung nhan thật sự của Mộc Lư Nguyệt thì liền há hốc mồm kinh ngạc.

Mộc Lan Tuyết đem Mộc Lư Nguyệt tới bên hồ băng, mới bắt đầu chính thức nói chuyện.

"Thưa thái tử phi, Mộc đại tiểu thư xin hỏi ngài tìm ta có việc sao?"

Lúc này nàng ta có chủ ý gì, nhìn một cái liền đã nhận ra rồi, nhìn hồ nước lạnh như băng bên cạnh, Mộc Lư Nguyệt lạnh lùng nở nụ cười trào phúng.

"Đây mới là bộ mặt thật của ngươi, ngươi dám lừa gạt mọi người chúng ta?" Mộc Lan Tuyết cắn răng nói.

"Làm sao mà Mộc đại tiểu thư ngay cả muối muối cùng mình lớn lên, bộ dáng cũng không nhớ rõ."

Nghe vậy, Mộc Lan Tuyết nổi giận. Không nói hai lời liền muốn hướng một cái tát về phía Mộc Lư Nguyệt, trong tay còn dẫn theo Huyền lực, tiện nhân này thật chướng mắt, nàng biết Mộc Lư Nguyệt căn bản không biết bơi, vì vậy muốn đem đẩy xuống nước. Chỉ có điều, tay còn ở giữa không trung liền bị Mộc Lư Nguyệt nắm lấy, ánh mắt đến gần, hất tay đem nàng hướng vào trong hồ ném đi.

"Phù phù___" Một âm thanh vang lên, Mộc Lan Tuyết rơi xuống nước.

Mặt hồ yên tĩnh bỗng khơi dậy ngàn con sóng!.

"Đáng chết, ngươi cái tiện..." Lời còn chưa nói xong liền cảm giác được Mộc Lư Nguyệt trong mắt hiện lên sát ý, tiện nhân này từ khi nào lại có khí lực lớn như vậy.

"Nước đá vào tháng ba sông Xuân Giang này, mùi vị rất dễ chịu sao?" Trong con ngươi Mộc Lư Nguyệt hiện lên ánh sáng lạnh, vận dụng niệm lực, mặc kệ Mộc Lan Tuyết bơi thế nào cũng không tới được.

"Ngươi sử dụng yêu thuật gì...?" Cái lạnh thấu xương xâm nhập vào trong thân thể. Lúc trước ở nơi nào Mộc Lan Tuyết cũng đều tỏ ra uy phong lẫm liệt, còn bây giờ chỉ còn lại đáng vẻ bị cái lạnh làm cho phát run.

Phải dựa vào huyền lực mới có thể duy trì được nhiệt độ.

"Yêu thuật, thì làm sao?"

"Phế vật, phụ thân biết được việc này nhất định sẽ không tha cho ngươi"

Mộc Lư Nguyệt nở nụ cười, cười đến xinh đẹp!. Thế nhưng trên mặt lại lạnh lẽo vô cùng, "Phế vật, đại tỷ lặp lại nhiều lần nhắc nhở, ta đây cũng lên ban tặng cho ngươi một chút."

Chỉ thấy trong lòng bàn tay Mộc Lư Nguyệt tạo ra một tia huyền lực, hướng trong nước đánh tới. Trên mặt hồ đang yên tĩnh ngay lập tức lại dậy lên sóng lớn mãnh liệt, giống như sóng biển cuộn cuộn, đem Mộc Lan Tuyết nuốt chửng!.

"Phế vật, ta giết ngươi, cứu mạng___." Mộc Lan Tuyết bị sắc nước, sắc mặt trắng bệch, nhưng không thể dùng sức, chỉ có thể giương nanh múa vuốt điên cuồng mà la hét.

Trong nước, Mộc Lan Tuyết tựa hồ quên mất một sự thật, hiện tại Mộc nhị tiểu thư không như trước kia.

Mộc Lư Nguyệt nhớ lại, từ nhỏ đến lớn, khi Mộc Lan Tuyết không vui một chút liền tới đánh nàng để trút giận, thân thể này luôn luôn chông chênh vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Triệu hồi ra yêu cầm.

“Chỉ bằng ngươi, ngươi có bản lĩnh này sao?”

“Cứu mạng, cứu mạng, người tới a!” Âm thanh không lớn nhưng mang theo sự rét run khi bị ngấm lạnh, ngay sau đó liền có hai thị vệ cùng vài nha hoàn hướng về bên này chạy tới.

Mộc Lưu Nguyệt khẽ cup đôi mi xuống, âm thanh âm u “Mấy năm nay, ngươi khi dễ ta đủ điều, lúc này đây ta sẽ cho ngươi nhớ lâu một chút”.

Không biết như thế nào, thần kinh Mộc Lan Tuyết không buông xuống được cảm giác sợ hãi!.

“Ôi, mặt của ta!”.

Mộc Lưu Nguyệt trên tay xuất hiện huyền lực hướng nàng ta ra chiêu, làm cho Mộc Lan Tuyết bất ngờ, trên mặt tê dần, cái tát nhanh như một tia chớp, để lại vết máu trên mặt.

Mộc Lan Tuyết nổi điên, điên cuồng đập vào dòng nước, trong ánh mắt tràn đầy ác độc, âm thanh nham hiểm âm độc vang lên trong không khí, nâng nắm tay hướng nàng “Ngươi là phế nhân, tiện nhân, bốn tiểu thư ta muốn giết ngươi!”.

Trong nước xuất hiện một con sóng, Mộc Lan Tuyết phá tan sự ngăn cản, đột phá thành công, quanh thân nàng trào ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, chỉ một khoảnh khắc đó, nàng thể nhưng lại lên cấp.

Trở thành đấu hoàng nhất tinh.

Mộc Lan Tuyết đứng ở trên bờ, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh, vung tay hướng phía Mộc Lưu Nguyệt ra tay.

Mộc Lưu Nguyệt nghênh đón cảm thấy có một chút khó khăn, huyền lực trong tay như mũi tên, công lực hai người tựa hồ không tương xứng, máu chót là sau khi Mộc Lưu Nguyệt triệu hồi ra yêu cầm, đầu ngón tay thon dài khẽ vuốt, âm thanh cổ cầm vang lên như lưỡi dao sắc bén hướng phía Mộc Lan Tuyết mà đi.

“A!” Mộc Lan Tuyết như giống như điều đứt dây, ở giữa không trung xoay tròn vài cái, rồi sau đó chật vật rơi trên mặt đất.

Phốc! Miệng phun ra một chút máu tươi.

Cách đó không xa trên một thân cây, là một nam tử mặc y phục màu vàng, toàn thân rực rỡ đẹp để quý giá lộ rõ địa vị cao quý, người này, chính là thái tử Bạch Long đế quốc Nam Cung Mặc, không thể nghĩ ngờ.

Nam Cung Mặc không có tiền qua đây, nhưng lại kinh ngạc nhìn một màn này, sau đó dường như lại suy nghĩ cái gì đó.

Bốn phía đều là người hầu, bốn thị nữ lẳng lặng nhìn về phía này, mơ hồ không dám xác định đó là nhị tiểu thư đánh bại đại tiểu thư, điều này sao có thể nhưng sự thật không thể thay đổi, Mộc nhị tiểu thư lại làm được, ước chừng chỉ là đấu giả bốn sao, thật sự khó tin a!.

Phải biết rằng, trong lúc đó võ công của đấu giả bốn sao so với đấu hoàng nhất tinh chênh lệch rất lớn, người chỉ có ba sao lại có thể thắng.

Phế vật này trở thành đấu giả bốn sao khi nào, nàng vẫn là phế vật Bạch Long đế quốc sao?.

Nhưng bây giờ bọn hắn dường như cảm giác được cả người Mộc nhị tiểu thư tản mát ra một cỗ sát khí phê huyết, sắc bén lợi hại, làm cho người ta sợ hãi!.

Cỗ sát khí phê huyết này là do ở hiện đại nàng làm đặc công, nàng đã trưởng thành trong hoàn cảnh khắc nghiệt nhất, tám năm làm đặc công, đám người kia làm sao có thể hiểu được nàng đã trải qua những gì.

Thế gia vọng tộc không hèn mà cùng cúi đầu, chỉ sợ Mộc Lan Tuyết rơi vào một cái kết cục.

Mộc Lưu Nguyệt đi đến trước mặt Mộc Lan Tuyết, chậm rãi ngồi xuống, tay phải cầm cổ cầm, nhìn Mộc Lan Tuyết cau mày đau đớn thần nhiên nói “Hiện tại ta còn là phế vật sao?”.

Mộc Lan Tuyết tức giận đến sắp hộc máu, nhưng cũng không dám nói.

Nàng không cam lòng a, chính mình là thực lực đấu hoàng lại không đánh được một đấu giả bốn sao!.

Lúc này, một trận bước chân truyền đến, Mộc Hải Minh một mạch đi đến chỗ Mộc Lan Tuyết, nhìn đại nữ nhi từ nhỏ được mình đặt trong lòng bàn tay cưng chiều yêu thương, giờ phút này lại ra hình dạng như vậy liền đau lòng không thôi.

“Dừng tay, nghiệt nữ, nàng là đại tỷ của ngươi! Ngươi làm sao có thể ra tay nhẫn tâm như thế”.

Mộc Lưu Nguyệt thấy câu nói này thật là lực cười, đây là phụ thân sao, thật là bi ai.

Mộc Lưu Nguyệt lạnh lùng nói “Xin hỏi Mộc gia chủ, ta bị Mộc đại tiểu thư, người hầu, thê thiếp khi dễ đến sắp chết. Thời điểm đó, xin hỏi ngươi ở nơi

nào?”.

Con người Mộc Lưu Nguyệt tỏa ra hàn quang, lạnh lẽo như mũi tên băng, nói thẳng vào nội tâm của hắn.

“Có phải hay không làm bộ như không nhìn thấy?”.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thái tử Nam Cung Mặc giá lâm.

Beta: LanhThienNhi255.

Edit: Dạ Nguyệt.

Mộc Hải Minh á khẩu không trả lời được. Không ngờ rằng phế vật này bỗng chốc đã trở thành đầu giả bốn sao rồi.

Tại thế giới cường giả vi tôn này, chỉ chú trọng thực lực. Mộc nhị tiểu thư trời sinh liền xấu xí, tuệ căn cũng là số không, đổi lại người khác cũng sẽ không chú ý đến nàng.

Cũng chỉ là chuyện thường tình mà thôi.

"Nguyệt nhi à, trên người các người đều chảy dòng máu của cha, cho dù lúc nhỏ các người có thành kiến cũng không nên thủ túc tương tàn. Bàn tay hay mu bàn tay đều là da thịt cha cho. Người chịu nhiều đau khổ cha cũng biết, trời sinh người không có tuệ căn, đây là phép tắc sinh tồn của cường giả, người không nên trách người làm cha này à!"

Mất lạnh nhìn bộ dáng giả dối của Mộc Hải Minh, giả nhân giả nghĩa, chỉ một chút nữa nàng không kiềm được mà ói ra rồi.

Rất nhanh, Mộc Hải Minh ra lệnh: "Người đến! Đem đại tiểu thư trở về phòng, đi gọi được sư đến đây."

"Cha, người không thể dễ dàng tha cho Mộc Lưu Nguyệt." Mộc Lan Tuyết bị thương rất nặng nhưng cũng không quên nhắc nhở Mộc Hải Minh phải xử phạt Mộc nhị tiểu thư.

"Mau trở lại phòng đi." Mộc Hải Minh hừ lạnh một tiếng, bộ dáng như thế còn chưa đủ mất mặt sao.

"Tuyết nhi, Tuyết nhi của ta!"

Tô Mai tuy đã hơn ba mươi, nhưng trên khuôn mặt kia hiếm có một vết nhăn nào, y phục lụa mỏng màu đỏ càng làm nổi bật vóc người đẹp để khiến người ta hứng thú, hơn nữa hai mắt đậm lệ mừng lung tạo cho lòng người thương tiếc, khó trách địa vị đương gia chủ mẫu của nàng lại chắc chắn như vậy.

"Mau tìm đại phu, nếu mặt lưu lại sẹo sẽ không tốt"

"Thái tử điện hạ." Mộc Lan Tuyết nhanh mắt liếc tới một thân ảnh màu vàng, trong lòng vui vẻ, lớn tiếng kêu lên.

Trong mắt Thái tử Nam Cung Mặc hiện ra một tia phức tạp, cuối cùng hắn hiện thân.

Ánh mắt thái tử Nam Cung Mặc đảo qua trước mắt Mộc Lưu Nguyệt, khi thấy được dung nhan khuynh thành của nàng, làm cho hắn có chút ngạc nhiên. Vốn chỉ là muốn đi ra gần sánh một chút, dù sao mục đích hôm nay là kéo trung thần về phía mình.

Hiện tại trong triều đình đang tồn tại ba cỗ thế lực, trừ mình ra, ngoại trừ thần thần tướng, còn có một cỗ là thế lực đến từ Minh vương, sâu không lường được.

Lôi kéo nhiều hay ít người, nếu có chúng thần nhân dân ủng hộ, có lẽ ngày hắn bước lên ngai vị cũng không còn xa.

Mộc Lan Tuyết không quan tâm vết thương trên người, cách đó không xa hướng phía thái tử đi tới, ủy khuất mà kêu một tiếng: "Mặc ca ca!"

Thái tử Nam Cung Mặc gật đầu một cái, sắc mặt hơi hòa hoãn, xem như là đáp lại Mộc Lan Tuyết. Mộc Lan Tuyết cố ý quay đầu đưa mắt nhìn Mộc Lưu Nguyệt, khóc lóc kể lể "Mặc ca ca, là Mộc Lưu Nguyệt muốn hại ta, không chỉ đẩy ta xuống nước, hơn nữa còn làm tổn thương mặt của ta."

Trên mặt Mộc Lan Tuyết đều là một mảnh điềm đạm đáng yêu, mà trong con người của Mộc Lưu Nguyệt hiện lên một tia lạnh nhạt trào phúng, không vì cái gì khác, chỉ vì ba chữ phát ra trong miệng Mộc Lan Tuyết "Mặc ca ca".

Lúc này người chung quanh càng lúc càng nhiều, đương nhiên ở đây cũng không hiện ra cơ sở ngầm của trọng thần trong triều.

Mà Nam Cung Mặc dù sao cũng là thái tử, thân phận đặt tại nơi này, một tiếng "Mặc ca ca" của Mộc Lan Tuyết không phải là làm cho thái tử điện biến đổi thân phận sao?

Cân nhắc một chút nặng nề, Thái tử hướng về Mộc Lưu Nguyệt lạnh giọng mở miệng nói: "Ngươi vì sao muốn đẩy tỷ tỷ ngươi xuống nước, tại sao muốn đả thương nàng. Không phải chỉ là mắng ngươi vài câu, chẳng lẽ vì nàng đoạt đi thân phận thái tử phi của ngươi, tuổi còn nhỏ làm sao lại như thế, thật không thể tha được"

Trong phút chốc, kí ức của Mộc Lưu Nguyệt trở về lần nữa, từng cơn đau nhức tê tâm liệt phế cũng thuận theo đó mà tới.

"Ngươi tại sao muốn trộm đồ!"

"Đánh..."

"Cho nàng một ít giáo huấn."

Tất cả những hình ảnh bị làm nhục trước kia đều là nguyên chủ phải nhận lấy hết. Tất cả đều làm lòng nàng chua xót đầy nước mắt.

Ánh mặt trời như mặt nước lạnh lẽo, trên cây lá rụng theo gió bay đi, rơi đầy hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Sai khiến quyền lực, đem nàng đẩy vào hồ băng.

Gần từng tiếng, tất cả đều là vô tình.

‘Ngươi vì sao muốn đẩy tỷ tỷ ngươi xuống nước’ trong đầu chỉ hiện lại câu nói kia, bên bờ, âm thanh Nam Cung Mặc tàn nhẫn.

Nàng bây giờ tuyệt đối không đau đớn, nàng đã thay nàng ta sống tiếp thì một chút tưởng niệm về hấn sẽ không còn, dù chỉ một mảnh.

“Thái tử không xem rõ trắng đen liền kết luận là lỗi của ta sao, chẳng lẽ sự phán quyết của thái tử từ trước đến nay chỉ nghe một phía liền kết tội?” Về mặt Mộc Lưu Nguyệt ngưng tụ, trên khuôn mặt trắng lợt lộ ra một tia lãnh ý.

“Làm sao có thể nói là chỉ nghe một bên, khi ta tới liền tận mắt thấy, đó gọi là một phía mà ngươi vừa nói sao?”.

Vốn, hấn cũng không muốn gia nhập vào trong cuộc chiến tranh nữ nhân này, chẳng qua, Mộc thần tướng đang ở đây, ít nhiều cũng phải làm bộ quan tâm một chút, vừa vặn có thể mượn chi tiết này thể hiện hấn đối với Mộc Lan Tuyết thật tâm, thân phận đích nữ dù sao cũng khác thứ nữ, cũng chỉ có loại thân phận này mới xứng đáng ngồi vào vị trí thái tử phi.

Nam Cung Mặc mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm vào Mộc Lưu Nguyệt, lạnh lùng cười, giống như cây cổ tùng cao lớn đứng giữa ngàn cây con, ánh mắt lạnh lùng như thiên chi kiêu tử.

Thân phận thái tử điện hạ không thể nghi ngờ là tôn quý, hấn giống như chúa tể nắm giữ quyền lực có thể sai khiến bất cứ chuyện gì.

“Như vậy thái tử đến tội cùng muốn như thế nào?”.

“Ngươi đối xử với nàng như thế nào, liền đối xử với ngươi như thế” Dứt lời, thái tử vẫy tay ra hiệu cho thuộc hạ, trên mặt tất cả đều là vô tình.

“Dạ” Thị vệ bên người không một tia do dự.

Một phen tiến lên đem Mộc Lưu Nguyệt đẩy vào trong hồ.

Mộc Lưu Nguyệt vốn định phản kháng, nhưng chợt nghĩ, thực lực chính mình bây giờ đánh không lại thái tử, nàng liền tính bỏ!.

Thực lực thái tử đã đến mức không thể đo được, việc gì phải lấy chứng trọi đá.

Trong đầu không hiểu lại hiện lên câu nói của nam tử mặt lạ bạc : trước khi ngươi còn chưa chính thức cường đại, phải hiểu được ấn dấu thực lực.

Lời này quả nhiên là đúng!.

Mộc Lưu Nguyệt vùng vẫy vài cái, liền hướng đáy nước chìm xuống, thậm chí ngay cả tiếng kêu cứu đều không có, một đám ra về đạo mạo nguy quân tử chắc chắn sẽ không cứu nàng.

Chỉ mơ hồ nghe được Y Lan ở trên bờ lớn tiếng kêu cứu, âm thanh lộ rõ sự đau lòng : mau cứu nhị tiểu thư, nàng không biết bơi a!.

“Làm sao có thể tin, nhị tiểu thư sẽ bơi cho coi!” Đây là âm thanh của một nô tỳ khác.

“Là thật, nhị tiểu thư không biết bơi”.

Vốn dĩ thân thể này không biết bơi, nhưng Mộc Lưu Nguyệt là linh hồn thế kỉ XXI, nàng có thể nín thở dưới nước rất tốt.

Mộc Lan Tuyết vùng vẫy nỏ nộ cười, nhìn sóng nước dập dềnh trong hồ, đáy lòng chợt lóe ra một tia ngoan độc rồi biến mất, tiện nhân kia hẳn sẽ chẳng sống được lâu.

Thái tử Nam Cung Mặc mơ hồ cảm thấy có điều gì không đúng, hẳn cũng không muốn lấy mạng người, hẳn còn muốn lập nhị tiểu thư làm sủng phi, lui hôn, nạp thứ nữ làm thiếp cũng không có vấn đề gì, hơn nữa Mộc Lưu Nguyệt vẫn thích hắn, chuyện này hẳn đã sớm biết.

Nhưng tại sao lại chìm xuống nước lâu như vậy, hay gặp trở ngại gì, hiện tại đang có hạ nhân ở đây, hẳn cũng không thể tự mình xuống nước cứu người, vừa định phân phó một câu đi xuống cứu nàng, lại có một thân ảnh nhanh hơn hạ xuống trong hồ, thậm chí hẳn là ai cũng không một ai thấy rõ ràng.

Thời điểm Mộc Lưu Nguyệt sắp không duy trì được muốn nổi lên lấy khí, liền cảm giác có một đạo bạch quang hướng phía nàng bơi tới, như là một Bạch mã vương tử, khi đến gần mới nhìn rõ hóa ra lại là hắn, kẻ có dung nhan có thể gây điên đảo chúng sinh. Mộc Lưu Nguyệt ngờ ngác nhìn hắn, thậm trí đã quên nín thở, tiếp theo hắn đem môi dán lên môi nàng, đem không khí truyền vào trong miệng nàng,

Cái hôn này chỉ là hôn thôi cũng không có tiến sâu vào trong khoang miệng nàng, rất nhanh Bắc Đình Hoàng kéo nàng lên hướng bên bờ bơi tới, rốt cục cũng đã ra khỏi nước, hắn đem áo choàng cởi ra khoác lên người nàng, không nhìn ánh mắt của mọi người, ôm nàng đi về ngôi nhà gỗ phía bắc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Người xác định gở xuống chiếc mặt nạ này sao?.

Beta : LanhThienNhi255.

Edit: Dạ Nguyệt.

"Minh Tôn các hạ, ở trước mặt mọi người ngang nhiên ôm một nữ nhân, hơn nữa nam nữ thụ thụ bất thân, như vậy là muốn phá hủy danh tiết của Nhị tiểu thư sao?"

Thái tử Nam Cung Mặc nhìn chằm chằm Bắc Đình Hoàng, có thể tưởng tượng được dưới lớp mặt nạ kia là một nam tử có khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng. Hiện tại trong lòng như bị rắn độc cắn, cảm giác rất khó chịu.

Nữ nhân của mình lại núp ở trong lòng ngực người khác, cảm giác trên đầu đội một cái mũ xanh thật lớn.

Nữ nhân này chết tiệt này thật đáng chết, từ lúc nào lại đi thông đồng cùng Minh vương?"

"Như vậy thì sao! Thái tử đã lui hôn, ta cưới nàng làm Minh vương phi cũng rất thích hợp đi."

"Đừng quên, Mộc Lưu Nguyệt tiểu thư là con gái trọng thân, hôn sự của nàng chỉ có thể để hoàng thượng quyết định. Lại nói, coi như bản Thái tử có lui hôn, nạp nàng làm trắc phi thì có làm sao?"

Âm thanh thái tử Nam Cung Mặc tràn ngập mùi vị đắc ý.

"Nạp sủng phi?" Trong nháy mắt trên người Bắc Đình Hoàng tản mát ra luồng khí lạnh lẽo, tựa hồ có thể đem người đông cứng. (Nhị: Trắc phi & sủng phi, thân phận giống nhau nha)

Hai bóng người một vàng, một đen, đều khiến người ta cảm thấy thật nổi bật.

Thân thể hai người không phân cao thấp, nhưng khí chất tuyệt nhiên lại bất đồng. Thái tử Nam Cung Mặc giống như một nguy hoàng tử, mặt nạ Minh

vuông lại tựa như dòng máu Chân Long thật sự.

Trên người Minh vương tỏa ra hơi thở rất lạnh, không nói một câu.

Thái tử thấy vậy, cũng không muốn lãng phí lời nói liền ra tay tự lam giai linh lực hướng Minh Tôn mà đánh. Nghe nói Minh Tôn rất thần bí, cường đại nhưng đến tốt cùng tu vì thế nào thì không ai biết được.?

Lông mày nhỏ nhắn của Mộc Lưu Nguyệt hơi sa xuống, đường đường là thái tử điện hạ mà lại học cách đi đánh lén người khác.

Mộc Lưu Nguyệt khinh bỉ, nhưng cũng không lo lắng cho nam tử đeo mặt nạ bạc này!.

Không dưới một giây, Bắc Đình Hoàng vung cánh tay lên, thân thể thái tử như điều đứt dây bay ra ngoài, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Thái tử điện hạ Nam Cung Mặc không thể không phục. Tin đồn quả nhiên không phải giả, thù này hôm nay hẳn sẽ nhớ kỹ.

Không quá một chiêu, thái tử liền bị đánh bại rồi.

Mộc Lưu Nguyệt ở một bên quan sát, lông mày nhỏ nhắn hơi co rút nhanh, nàng thế nào lại có cảm giác được vị nam tử đeo mặt nạ bạc này cố tình đem sự việc làm lớn ra.

Về sau trong Mộc phủ, quan hệ của nàng cùng thái tử chỉ sợ càng thêm phức tạp.

Mất sáng như sao lóe lên, một tia suy nghĩ sâu xa hiện ra. Cho là Mộc Lưu Nguyệt nàng hiền lành nên dễ bị lừa, dễ bị bắt nạt sao?

Xem ra sau này đối với Minh vương cần phải giữ một khoảng cách an toàn, nam tử kia rốt cuộc là có tâm tư gì, đến bây giờ nàng vẫn suy đoán không ra!.

Sau một hồi suy nghĩ, Mộc Lưu Nguyệt cũng không tiếp tục suy nghĩ đến chuyện này, liền cất bước rời đi!.

"Người trong cuộc nhanh như vậy liền muốn lui ra ngoài rồi!" Minh vương đang định bắt lấy cánh tay của nàng, Mộc Lưu Nguyệt liền trở tay ra một đòn với hắn, hai tay ra chiêu, tốc độ nhanh như chớp giật.

Sức lực kia tuy rằng không lớn, nhưng cũng rất lợi hại thu hướng tới, bất quá những động tác của Minh vương có chút quái dị.

Một chiêu, ép thẳng đến chiếc mặt nạ bạc trên mặt Minh vương, trên người hắn đột nhiên tỏa ra ánh sáng lạnh, nhưng nàng không để ý liền nhanh tay đem mặt nạ của hắn gỡ xuống lúc này, nhưng chưa kịp thực hiện lại bị tay hắn ngăn lại.

"Nữ nhân, ngươi thật là to gan."

"Nếu gỡ xuống, ngươi phải trả giá thật lớn, ngươi xác định muốn làm ở chỗ này sao!" Tiếng nói của hắn kẻ sát vào tai nàng, lộ ra loại khí chất trời sinh trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại thêm một chút hương vị mê hoặc.

Kì thực Bắc Đình Hoàng đang đưa lưng về phía mọi người, cho dù mặt nạ bị bỏ xuống, những người kia cũng không thể thấy được dung mạo của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Khi hắn nở nụ cười, vạn vật như mất đi màu sắc.

Edit + Beta : LanhThienNhi255.

Bắc Đình Hoàng thừa nhận, tốc độ của nàng gần như làm cho hắn khó lòng phòng bị, bất quá còn kém hắn một chút.

Đầu ngón tay Mộc Lưu Nguyệt hơi khê chạm vào mặt nạ bạc, khóe môi vẽ ra nụ cười sâu xa, bước tiếp theo Mộc Lưu Nguyệt liền dừng tay.

Minh vương đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia lộ ra vài phần tà khí.

Nụ cười xán lạn rực rỡ, cười xinh đẹp tuyệt mỹ “So với sự tưởng tượng bên trong ngươi, ta nghĩ là gan ngươi lớn hơn. Nhưng giờ ta thấy, tốt nhất lên lưu lại một chút cảm giác thần bí sẽ thú vị hơn”.

“Phải không”. Mộc Lưu Nguyệt.

“ Dĩ nhiên, dĩ nhiên”. Bắc Đĩnh Hoàng.

Nghe Minh vương nói xong, nàng liền không để ý đến nam tử mặt lạ bạc này. Mộc Lư Nguyệt vừa định rời đi, liền cảm thấy bên hông bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy.

“ Ngươi làm gì?”.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần nhú lại, Mộc Lư Nguyệt nổi giận.

Không nghĩ hân dám bẻ nàng, hơi thở tức giận khiến ngực nàng phập phồng lên xuống, nhớ lại khi ở hiện đại nàng là một nữ vương trong đặc công, hơn nữa ở cô đại nói như thế nào nàng cũng là đầu giả bốn sao. Thế nhưng tại đây ngay trước mặt nam nhân này một chút khí lực dầy dụa cũng không có, chính bản thân mình hiện tại quá yếu đuối!.

Minh vương nghe xong không nói gì, phi thân ôm nàng dõng đi, lưu lại một đoàn người trợn mắt há hốc mồm.

Hoa viên Mộc phủ không nhiều cũng không ít người, không dưới hai ba mươi người, mọi người thấy hành động của vị Minh vương này đều hít vào một hơi, nhị tiểu thư tướng phủ có đức hạnh gì mà có thể vừa bị lui hôn, ngay lập tức lại trở thành Minh vương phi!.

Xem tình hình vừa rồi, Minh vương hoàn toàn không nói đùa, thái tử điện hạ khuôn mặt tái xanh đáng sợ, ngay cả Mộc Lan Tuyết đứng một bên cũng cảm giác được, nàng thối lui qua một bên, không dám lên tiếng nữa!.

Đi được một lúc, cảm giác người xung quanh đã ít đi, Mộc Lư Nguyệt trong lòng không thể kìm nén nữa liền đánh hân, muốn từ trong ngực hân thoát ra, nhưng lại bị lôi trở lại “ Minh vương, ngươi vi phạm!” Tiếp đó nàng liền ra tay, hướng một chưởng đánh vào mặt nam tử, nàng đánh nhiều lần đều không được, Bắc Đĩnh Hoàng dễ dàng tránh thoát, một tay hân bắt hai tay nàng ôm gọn vào hông, đem nàng gắt gao không chế.

“ Buông” Nàng giận giữ.

Nếu nàng nhớ không nhầm, tính đến hôm này là lần thứ ba gặp mặt hân, câu Minh vương phi có phải quá nhanh không.

“ Ngươi xác định bây giờ còn có thể trở về” Tầm mắt Minh vương không chút thay đổi quét qua toàn thân nàng.

Trên mặt Mộc Lư Nguyệt có chút mất tự nhiên.

“ Chuyện này không liên quan tới ngươi”.

“ Ta nói câu Minh vương phi kia là nghiêm túc, ngươi có thể suy nghĩ một chút” Bắc Đĩnh Hoàng buông tay, ánh mắt nhìn Mộc Lư Nguyệt có vài phần dằn.

“ Không cần” Mộc Lư Nguyệt không hề nghĩ ngợi liền gạt bỏ.

Hôn nhân là trò đùa sao, Lư Nguyệt đoán, trong phủ hân khẳng định có rất nhiều sủng phi, tiểu thiếp gì đó, ngấm lại Vương phủ kia thị thiếp tiểu thiếp nhiều như mưa.

Tâm nàng liền kháng cáo mãnh liệt, hoàn toàn không cho hân tiến vào phạm vi.

“ Nữ nhân, ngươi có biết có bao nhiêu nữ tử muốn gả cho ta mà không được sao?” Câu này hân không có ý khoe khoang mà là một câu tuyên bố.

Hân cảm giác được nàng giống như một điều bí ẩn chưa được khám phá, như vậy lại càng hấp dẫn tầm mắt của hân hơn!.

Không biết như thế nào, Minh vương đột nhiên nở nụ cười, nụ cười cực kỳ tà mị, cười rục rịch, dường như làm cho tất cả mọi thứ xung quanh đều mất đi màu sắc.

“ Ngươi thực nhàm chán”.

Khóe miệng Minh vương khẽ cong lên cười như không cười, nhìn về phía Mộc Lư Nguyệt, âm thanh thanh chắc nịch “ Một ngày nào đó, ngươi sẽ là phi của ta”.

Đối với câu nói này Mộc Lư Nguyệt hoàn toàn không đếm xỉa!.

“ Vật này cho ngươi” Bắc Đĩnh Hoàng từ trên người lấy một vật đưa cho nàng.

“ Đây là cái gì?”.

“ Thời điểm gặp nguy hiểm có thể lấy ra dùng, đây là lệnh bài thanh khí”.

Chương 18: Nữ nhân, đây là vinh hạnh của ngươi.

Beta: LanhThienNhi255.

Edit: Dạ Nguyệt.

"Ngươi nói thật sự?" Mộc Lưu Nguyệt hơi chớp lông mi dày đặc, quái dị mà liếc mắt nhìn hắn. Cũng im lặng không lên tiếng.

Tâm của Lưu Nguyệt giống như nước biển sôi trào, bắt quả trên mặt lại giả vờ trấn định.

Bỗng nhiên, đôi môi mỏng của Bắc Đình Hoàng khẽ nổi lên một độ cong yêu nghiệt, hắn cười, giống như phía chân trời hiện lên màn pháo hoa rực rỡ đến tuyệt mỹ, long lanh vô cùng. "Nữ nhân, ngươi đỏ mặt ___" Vừa nói, vừa duỗi bàn tay kéo Lưu Nguyệt một cái làm cho nàng ngã vào trong lòng ngực hắn.

"Ngươi buông." Lưu nguyệt hơi dùng sức đem hắn đẩy ra.

"Tặng ngươi thì ngươi cứ nhận. Nữ nhân, đây là vinh hạnh của ngươi." Minh vương Bắc Đình Hoàng lạnh mị nở nụ cười, bên môi cười mặc dù nhìn rất tốt, thế nhưng lại khiến người ta không đọc tới nội tâm sâu xa của hắn. Trong lời nói tựa như thêm mấy phần không trách được, "Ngươi cũng biết, đôi lại là người khác cầu cũng cầu không được?"

Nói cái gì?

Lời này nghe đến làm sao lại kiêu ngạo như vậy?

Hắn là một nam tử yêu nghiệt, đôi mắt xanh lam thâm thúy làm cho khi người ta nhìn không tự chủ được mà say mê, lại khiến người ta sợ hãi.

"Lệnh bài này nhất định phải giữ gìn cho kỹ, ngàn vạn lần không thể để cho người khác trộm đi, hiểu không?" Tại lúc nói câu nói này, âm thanh của Minh vương lộ ra mấy phần ý tứ mệnh lệnh.

Mộc Lưu Nguyệt chép miệng, biết rồi!

Trong lòng cũng rất không phục, bí mật của nàng hắn đã biết hết rồi, mà chính hắn thì...?

Nàng phát hiện thế mà mình lại không biết tí gì về ngân diện nam tử này, bí mật trên người hắn so với nàng còn nhiều hơn nữa. Không thể không nói, thân phận của hắn thần bí giống như là hồ sâu không đáy. Tại thời điểm nàng lâm đến bước đường cùng, có người quãng đến một cành cây, nàng cũng không dám tiếp nhận, trong lòng bất ổn.

Nam tử này quá mức thần bí khó lường, không phải người nàng có thể nhòm ngó.

"Sau này còn gặp lại." Dứt lời, thân ảnh ngân diện nam tử cũng biến mất.

Tiền sảnh Tướng phủ

Thái tử điện hạ đang cùng với đại thần Mộc Hải Minh bàn bạc việc nhà.

Còn có một chút liên quan tới việc cưới Mộc Lan Tuyết làm Thái Tử Phi, phải bàn bạc lại sự tình một cách tỉ mỉ.

Lúc này quản gia nhanh chân bước lại, hướng Thái Tử hành lễ một cái, sau đó quay sang nói nhỏ vào tai Mộc Hải Minh mấy câu.

"Làm sao vậy?" Mộc Lan Tuyết dịu dàng nói.

"Thái tử điện hạ muốn cưới Mộc Lưu Nguyệt làm trắc phi, hắn đang hướng Hoàng thượng nói ra việc này." Mộc Hải Minh có chút muốn nói lại thôi, dù sao nơi này thái tử điện hạ vẫn là người có thân phận cao quý nhất.

Mộc Lan Tuyết mở miệng: "Thái tử điện hạ tại sao có thể như vậy?"

"Tuyệt Nhi, không cho hồ nháo, nàng cũng là muội muội ngươi." Ở trước mặt thái tử điện hạ, nói thế nào Mộc Hải Minh cũng phải làm bộ một chút, chứng minh hắn đối với nữ tử Mộc gia đều giống nhau.

Mộc Lưu Nguyệt đi xem mẫu thân của nàng, mẫu thân nằm ở trên giường, vẫn chưa mở mắt ra, qua một quãng thời gian liền không ngừng mà ho, quanh năm suốt tháng bệnh chuyển thành ho lao rồi.

Mộc Lưu Nguyệt lặng lẽ giúp nàng mẫu thân đốt hương an thần trong phòng, đầu ngón tay nàng dò xét mạch tượng, nguyên lai mẫu thân không chỉ có bệnh phổi, trong thân thể vẫn tồn tại loại độc mạn tính.

Nghĩ tới đây, trong khóe mắt Mộc Lưu Nguyệt loé ra một đạo hàn quang.

Người trong Mộc phủ này cũng quá độc ác rồi, ngay cả phụ nữ cũng không buông tha.

Mộc Lưu Nguyệt lặng lẽ cho mẫu thân sử dụng dược thảo cùng nước hòa vào trong miệng của nàng. Làm xong tất cả những thứ này đã qua nửa canh giờ. Nàng tin tưởng không tới hai ngày, bệnh tình mẫu thân sẽ có chuyển biến rất tốt, bất quá muốn triệt để trị tận gốc vẫn còn thiếu vài loại dược thảo.

Mộc Lưu Nguyệt căn dặn Y Lan phải chăm sóc mẫu thân nàng thật tốt, Y Lan gật đầu.

Lúc đi ra, vừa vặn đã nghe được trong đại sảnh một trận âm thanh rất ồn ào, hai chữ trắc phi kia thật quá chói tai.

Tâm tư Mộc Lưu Nguyệt trầm xuống tiếp tục lắng nghe, muốn nàng gả cho cái tên thái tử đối trá kia, không có cửa đâu. Xoay người rời đi, cùng lắm là trước khi kết hôn một ngày nàng liền kim thiên thoát xác.

Bạch Long đế quốc, quý phi nương nương đang ở trong hoàng cung Khuynh Nguyệt, hiện nay là phi tử được đương kim hoàng thượng yêu thương nhất.

Năm nay mới mười chín tuổi, ở giữa cung điện Khuynh Nguyệt, một nữ tử dung mạo mỹ lệ xinh đẹp đang ngồi ở trước bàn trang điểm, các thị nữ đang cẩn thận hầu hạ nàng mặc quần áo trang điểm.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Khí thế lấn liệt.

“Truyền nàng đi vào!” Tô Mai khóc đỏ mắt đi vào, quỳ trên mặt đất, đã khóc không ra tiếng.

“Các người tất cả đi xuống, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không được tiến vào” các cung nữ nghe vậy toàn bộ lui ra khỏi phòng, đem cửa lặng lẽ khép lại.

“Cô cô, ngài trước đứng lên nói chuyện, đây là đã xảy ra chuyện gì?”.

Tô Mai liền đem truyện trong Mộc phủ mấy ngày gần đây nói ra toàn bộ một lần.

“Còn có chuyện như thế”, trong nháy mắt, Tô Hân Nhiên thần sắc đại biến, nhẹ phát ống tay áo, cái bàn trước mặt liền rung lên sau đó nát bầy.

Trong cung những phi tần khác cũng bởi vì chuyện này mà lén lút nghị luận qua, khe khẽ nói cái gì phế vật Mộc gia bây giờ làm trấn kinh toàn bộ Bạch Long đế quốc. Tô Hân Nhiên liên tục cảm thấy mất thể diện đến cực điểm rồi, như vậy tiểu thư phế vật sống ở trên đời quả thực làm cho những người khác hổ thẹn, hai người lại nghiêng đầu lại bàn mưu một lúc lâu.

“Đừng sợ cô cô, ta sẽ tìm mấy tên sát thủ trừ khử nàng.”

“Đa tạ quý phi nương nương!” trong ánh Tô Mai mắt thoáng hiện lên một tia ngoan lệ, như thế, nàng sẽ không còn cái gì phải lo lắng.

Bất quá?

“Nàng bây giờ có Minh tôn làm chỗ dựa rồi, nếu là công khai động thủ chỉ sợ?” Tô Mai nhẹ nhàng nhắc nhở, nghĩ đến mới vừa rồi một chiêu huyền lực uy áp kia trong lòng liền có ghen ghét đố kỵ cộng thêm sợ hãi. Xem ra cháu gái này tu vi lại tăng nhiều, thật sẽ là vinh quang của Mộc gia đây.

Tô Hân Nhiên cười âm ngoan, Mộc Lưu Nguyệt, cái người ngu ngốc đó như thế nào lại được Minh tôn để ý, đáng chết!

“Đừng lo lắng, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ càng!”.

Hai người lại ở trong cung thương lượng một hồi lâu, một lúc sau Tô Mai mới rời đi.

Mộc phủ.

Mộc Lưu Nguyệt vốn còn muốn ở trong vườn hoa phơi nắng, nhưng tựa hồ bây giờ rất âm ỉ, cho nên nàng quyết định đi ra bên ngoài tưởng phủ một

chút , thuận tiện đi ra ngoài kiếm được chút thảo dược .

Trong bí kíp y học ghi lại mấy vị dược thảo , thật ra thì huyền huyết thảo là nàng một vị thuốc cần trong luyện đan , đối với việc trị bệnh của mẫu thân có chỗ tốt .

Mộc Lưu Nguyệt mâu quang vừa chuyển một cái , trực tiếp bay thẳng hướng phía bắc dãy núi đi tới .

Bắc Minh đại lục , bảy nước thế chân vạc , dãy núi kéo dài nhấp nhô.

Trên núi Thanh Lan .

Mộc Lưu Nguyệt một bộ hắc y , đem mái tóc đen quấn lên giả trang thành một nam tử. Trên mặt bôi lên lên một tầng đen kịt , khuôn mặt kia liền hóa xấu xí , nhưng con ngươi lại lộ ra một cổ trong trẻo lạnh lùng.

Ở trong trí nhớ Mộc Lưu Nguyệt , nàng tựa hồ rất ít ra khỏi phủ.

Cho dù là thỉnh thoảng tham gia hoàng cung yến hội , cũng là bị giám thị không hề có một chút tự do , hiện tại ra vào Mộc phủ ngược lại có thể tùy theo ý mình rồi .

Mộc Lưu Nguyệt vừa đi vừa xem một chút , trực tiếp đem những thứ kia nhìn kỹ , ánh mắt quan sát không chút chú ý , chẳng qua là còn chưa đi vài bước , đường phía trước mặt nàng bị mấy người chặn lại .

“ A , đây không phải là nhị tiểu thư Mộc phủ sao , cho rằng thay đổi một thân nam trang , bản thiếu gia sẽ không nhận ra ngươi? ” .

Người cảm đầu là một công tử bột con nhà giàu , một biểu ca của Mộc Lan Tuyết , trước kia cũng thường tới Mộc phủ đi lại. Hắn tất nhiên biết Mộc Lưu Nguyệt , hơn nữa từng nhiều lần cùng thị thiếp tiểu thư đến bất nạt nàng. Hôm nay xem bộ dáng là uống rượu nhiều, trên khuôn mặt có rất nhiều râu, tóc cũng có chút loạn .

Lưu Nguyệt nhàn nhạt nhìn bọn họ một cái , trong con ngươi thoáng qua một tia cười lạnh , nên cho hắn chút giáo huấn. Chỉ có điều cứ như vậy ở trước mặt mọi người lộ ra tu vi , thật đúng là không dễ chơi .

Mấy người cất bước hướng nàng vây lại , trong miệng đều tản ra một cỗ ghê tởm đến buồn nôn, mùi chua quả thật là thúi xông trời. Muốn đối với Mộc nhị tiểu thư giờ trò , Mộc Lưu Nguyệt nín nhịn một bước hướng lui về phía sau ba bước xa .

Mộc Lưu Nguyệt đưa tay dùng niệm lực lượm một chiếc lá khô , từ ngón tay tràn ra từng tia huyền lực , bất động thanh sắc, tản ra hướng phía mấy người mà đi , giống như lưỡi dao sắc bén .

“ Tê tê —— ” một đạo tiếng vang kịch liệt từ bốn phía tuôn ra vô hạn lá khô , bốn phía lá khô bay loạn giống như mưa.

“ Ngươi nào! Mẹ nó dám đánh trán ta. ” Mộc Quân Minh kinh ngạc nói .

“ Ta cũng vậy , trên mặt nơi này chảy máu . ”

Mộc Lưu Nguyệt chẳng qua là lẳng lặng đứng ở một bên , dưới ánh mặt trời thân thể mảnh mai lộ ra một loại khí thế凛冽.

“ Thì ra là ngươi là Mộc nhị tiểu thư , như thế nào lại giả trang thành như vậy . ” Đi theo bên cạnh Mộc Quân Minh đều là những công tử bột đồng thời la hét , chung quanh tiếng cười giễu cợt không ngừng vang lên. Thuận Tụ không có đem chuyện khác thường vừa nảy đề vào ở trong mắt , nhất trí cho là có lẽ là có chút say xuất hiện ảo ảnh rồi .

Mộc Quân Minh từ trên hướng xuống quan sát nàng một vòng , cuối cùng tầm mắt rơi vào một chiếc cổ trắng nõn như ngọc của Mộc Lưu Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Khi thiện sợ ác.

“ Tại sao mặt mũi Mộc nhị tiểu thư cùng cổ có chút bất đồng , ta đoán Mộc nhị tiểu thư mặc dù xấu xí một chút , cái lớp da dưới cổ trắng như tuyết thêm vào mùi vị thân thể chắc chắn tư vị tất nhiên sẽ không tệ . ”

Nói xong , Mộc Quân Minh cười xấu xa , liền đưa tay hướng trên vai Mộc Lưu Nguyệt mà đề xuống.

Mộc Lưu Nguyệt bất động , không ai phát hiện trong con ngươi của nàng lại thoáng qua một tia sát khí .

Rốt cục , thời điểm tay của hắn đang cách thân thể Mộc Lư Nguyệt ba tấc, Mộc Lư Nguyệt đột nhiên xoay người , trong con ngươi trong suốt nhuộm đầy ánh sáng phê huyết , giống như trời đất ngập tràn trong băng thiên tuyết, thật là khiến cho người ta kinh hãi .

Khóe môi nàng lạnh lùng nhếch lên, vung tay liền cho Mộc Quân Minh một quyền. Một quyền kia mang theo năm phân huyền lực , chỉ sợ xương sườn giữa ngực cũng muốn đứt đoạn mất .

“Ồi.....” Mộc Quân Minh ngã trên mặt đất .

Hắn lau vết máu ở khóe miệng một cái sát khí hung hăng đằng đằng mà đứng dậy, nhìn về phía Mộc Lư Nguyệt .

“Ngươi , Mộc Lư Nguyệt cái người phế vật này , vốn bản thiếu gia cũng chỉ là muốn ôm ngươi một cái , đó đã là coi trọng ngươi lắm rồi, ngươi còn dám ra tay đánh ta, ngươi cái tiện nhân này . ” Lời còn chưa nói hết , chỉ thấy trong tay Mộc Lư Nguyệt hiện lên ba cây ngân châm, hướng ba huyết đạo trọng yếu trên người hắn mà phi .

“Đau quá, ngươi sử dụng pháp thuật gì với ta a! ”

“Nếu không muốn chết , cút !” Mộc Lư Nguyệt phát tay áo một cái, lạnh lùng lên tiếng .

Mấy người khác nghe vậy, bị dọa sợ đến hoảng hốt chạy loạn thành một đoàn. Bên miệng Mộc Lư Nguyệt nổi lên một tia cười lạnh lẽo không nhiệt độ.

Toàn bộ ba ngân châm kia đều xông thẳng tới huyết đạo, nếu không gặp gỡ được cao nhân có y thuật cao minh thì cả đời này của Mộc Quân Minh phải tàn phế rồi, hoàn toàn sẽ là kẻ bỏ đi.

Người chung quanh đều bị thân thủ cao cường của Mộc Lư Nguyệt làm cho kinh sợ, đây là truyền thuyết về phế vật Mộc Nhị tiểu thư sao?

Mà sự thật tựa hồ không phải như vậy ?

Bốn phía một loại yên tĩnh một cách quỷ dị, toàn bị vây trong trạng thái khiếp sợ.

"Mộc Lư Nguyệt, ngươi đi chết!" Một nữ tử mặc quần áo màu phấn nhạt phi thân đến, trên mặt một mảnh ánh mắt dữ tợn. Tất nhiên, Lư Nguyệt đã nhận ra có người ở phía sau đang sử dụng huyền lực, có lẽ là dùng năm phân lực đạo hướng về chỗ nàng đứng mà đánh lên tới.

Ánh mắt lạnh lùng. Trong nháy mắt khi huyền lực sắp đụng vào người Mộc Lư Nguyệt, nàng dùng tốc độ nhanh nhất tạo lên một tầng bạch quang kết giới quanh thân.

"Đùng___"

"A___"

Từ phía sau tập kích tới, cô gái kia bị sức mạnh phản trả trở về, tản ra ánh sáng trắng làm chấn động tầng kết giới. Lực đạo tập kích cùng cô gái kia hòa làm một thể, phương hướng chuẩn xác thực không có lầm lẫn, toàn bộ đánh vào trên người Tô Tinh tiểu thư.

"Đùng" một cái, âm thanh vật nặng rơi xuống đất, kế tiếp một đạo âm thanh thăm thiết vang vọng ở trong không khí, kèm theo từng đợt mùi máu tanh mà tới.

"Trên người ngươi có bảo vệ ngăn cách, là ai cho ngươi?" Tô Tinh cho rằng Mộc nhị tiểu thư nhất định là đã nhận được một cái pháp vật. Chẳng lẽ là vị cao nhân nào cho?.

"Không thể trả lời." Âm thanh Mộc Lư Nguyệt rất lạnh.

Tô Tinh xưa nay đều xem thường Mộc Lư Nguyệt, bất quá là một phế vật mà thôi, hơn nữa rất xấu xí, vậy mà chiếm đoạt vị trí thái tử phi lâu như vậy, điều này đối với nàng không công bằng?.

Hiện tại, Mộc Lư Nguyệt bị từ hôn rồi, chỉ kém là nàng chưa trực tiếp vỗ tay bảo hay thôi! Từ dưới đất bò dậy lâu đi vết máu ở khóe miệng, giọng điệu u ám mà mờ mịt.

"Xấu xí, thái tử điện hạ không cần ngươi nữa, cảm giác này không dễ chịu đi?"

Mộc Lư Nguyệt giả vờ trầm tư, liếc mắt ngoài cửa sổ nhìn về phía chân trời mênh mông, thần sắc dịu dàng, nhưng âm thanh lại lạnh lẽo như băng vạn năm "Giải trừ hôn ước, ta kỳ thực câu còn không được?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Như sấm bên tai.

Người nói cái gì ? " Tô tiểu thư về mặt có chút vấn vẹo .

Mộc Lưu Nguyệt sắc mặt luôn luôn bình tĩnh , đạm mạc nói ,

" Ngày sau , ta không phải là thái tử phi , Mộc gia đại tiểu thư Mộc Lan Tuyết không cùng dạng người với người. Người đối với thái tử chứa tâm tư gì nàng biết rõ ràng, vì hạnh phúc cả đời, nàng ta tuyệt đối sẽ trừ bỏ người . "

Một câu nói, đem đâm trúng tâm tư Tô Tinh, trên mặt thanh lệ của nàng xuất hiện tâm tình phức tạp khó lường .

" Người -----"

Tô Tinh tức giận đến sắp thổ huyết rồi, lòng bàn tay tụ huyền lực phóng đi nhưng lại lóe lên một cái rồi biến mất , đám người chung quanh kinh ngạc, nghị luận âm ỉ .

" Mộc Lưu Nguyệt . " Tô tiểu thư khí bạo lên, vũ vũ bụi trên người từ dưới đất bò dậy, trong con người thoáng qua một tia dữ tợn. Về đẹp hiện tại hoàn toàn không có mà chỉ có toàn thân đang trong tư thế chuẩn bị chiến.

" Phế vật, lại đến !" Tô Tinh từ dưới đất bò dậy, một tay ngăn cản vạt áo của nàng, Mộc Lưu Nguyệt thân nhiên nhìn nàng một cái nở nụ cười .

" Người cái này gọi là đến chết vẫn không chịu thua, muốn đánh loạn hết lên sao ? "

Tô Tinh bị Mộc Lưu Nguyệt hoàn toàn đã kích đến phát điên, nàng hét lớn một tiếng " Phế vật , người nói cái gì , ta cũng không tin không đánh không lại được người . "

Mới vừa rồi nhất định là may mắn để cho nàng thắng .

Nhất định là vậy .

Thân ảnh từ giữa không trung xẹt qua, hội tụ huyền lực hướng phía Mộc Lưu Nguyệt đánh tới. Quanh thân, tản ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt huyền lực của đầu giả năm sao, lần này nàng ngưng hợp thành thất huyền lực. Đoán chừng một chương này hạ xuống Mộc Lưu Nguyệt không chết cũng sẽ tàn.

Tô Tinh vừa mới mười lăm tuổi, bây giờ đã là đầu giả năm sao , tu vi trên mặc dù không sánh được với nhị tiểu thư Mộc gia Mộc Lan Tuyết. Nhưng bây giờ, nếu nàng muốn ra tay đối phó với phế vật Mộc Lưu Nguyệt ắt hẳn sẽ dễ như ăn bánh.

Phát giác được sau lưng có khác thường, lông mày nhỏ nhắn của Mộc Lưu Nguyệt ngưng lại, rất nhanh vận dụng huyền lực bao quanh thân nàng, tạo ra một vòng bảo vệ. Khí thế kia cùng huyền lực của Tô Tinh, hai ánh sáng va chạm vào nhau. Huyền lực bị bắn ngược trở lại, hướng phía đối phương mà đi.

" Âm !" Một tiếng vang thật lớn , toàn bộ thân thể , từ giữa không trung , ngã xuống đất bốn chân hướng lên trời , chặt vật đến cực điểm.

Đây cũng quá nghịch thiên rồi.

Mộc nhị tiểu thư một chiêu liền đánh bại Tô tiểu thư , mọi người hít một ngụm khí lạnh .

Phải biết, Tô tiểu thư tư chất tuy rằng không tính là đứng hàng đầu , nhưng ở toàn bộ Bạch Long đế quốc mà nói , cũng đã thiên phú không tệ rồi. Huyền lực đã ở đầu giả năm sao.

Mộc Lưu Nguyệt nàng bắt quả chỉ phế vật huyền lực, trên người không nhìn ra bất kỳ dao động linh lực nào, như thế nào đánh bại Tô tiểu thư? .

Thật sự là khó mà tin nổi, đây cũng quá nghịch thiên!.

Sau khi ngân diện nam tử kia cảnh cáo nàng, Mộc Lưu Nguyệt cũng học che giấu thực lực của chính mình.

" Tiểu thư , không thương tổn được nàng ta, không nghĩ tới phế vật kia cùng quý ám giống nhau!" Sau lưng thị nữ tiến lên , đến nâng nàng dậy, còn chưa đứng vững trên mặt đất liền bị một quyền đánh tới.

Thị nữ kia khoe miệng tràn ra tia máu, vẻ mặt rất là oan ức, trong con người viết đầy không hiểu .

Tô Tinh phản hận địa trừng mắt về phía người thị nữ này, trong lời nói tràn đầy cảnh cáo " Nếu như người dám đem chuyện ngày hôm nay nói ra , ta sẽ cắt lưỡi của người, móc mắt người" .

" Nô tỳ tuyệt đối sẽ không nói lung tung!" Nha hoàn kia bị dọa sợ đến toàn thân đều phát run.

Tô Tinh cũng không để ý tới, ánh mắt hung hăng trừng hướng Mộc Lư Nguyệt "Mộc Lư Nguyệt, ngươi chờ!".

Thân ảnh Mộc Lư Nguyệt rất nhanh biến mất ở trong đám người.

"..."

Mọi người lại làm thành một mảnh nghị luận, một canh giờ đi qua, mới tản ra.

Cất bước đi trên nhìn đầu đường náo nhiệt, tất cả các đồ vật thật đúng là không ít, rực rỡ muôn màu, tiểu thương thay nhau cất tiếng rao hàng. Mộc Lư Nguyệt quan sát cửa hàng hai bên đường đi, dừng bước lại, đôi lông mày nhỏ nhắn Mộc Lư Nguyệt khẽ nhíu lại. Nàng mới phát hiện trên người nàng một món vũ khí phòng thân cũng không có!

Nàng đưa tay, sờ sờ trong túi áo trên người không có đồng nào. Xem ra, chỉ có thể làm một lần đánh cướp thôi phi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vương Phi tương lai thật khí phách!

Mộc Lư Nguyệt ho nhẹ một tiếng rồi ngừng đầu ưỡn ngực cất bước đi vào, xem chừng quý gia cùng thư sinh nghèo ngay cả chào hỏi cũng không có.

"Xin hỏi, ở đây các người có cây đại đao nào tốt không?"

"Tất cả ở nơi này, tự mình xem đi." Trong âm thanh lộ ra trào phúng.

Nghe ra giọng điệu không có thiện ý, Mộc Lư Nguyệt vẻ mặt trở nên nghiêm túc, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm mà quét về phía quán gia kia, quanh thân tỏa ra một khí thế lâm liệt làm người khác sợ hãi.

Mộc Lư Nguyệt dùng niệm lực đem một thanh đao dài sắc bén nắm vào trong tay, trên không trung vung hai lần. Chất lượng mặc dù không cao, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể sử dụng. "Tạm thời liền dùng người."

Mộc Lư Nguyệt nhếch môi, tay nắm trường binh đao, liền bắt đầu động tác ám sát. Nàng thân là đặc công nên những chiêu thức chuyên môn kia đòi hỏi động tác phải nhanh, chuẩn, tàn nhẫn. Mỗi một động tác đều nhìn như lơ đãng mà qua lại ở trước mắt chương quý. Mỗi một cái, tựa hồ đều có khả năng uy hiếp đến tính mạng của hắn.

Chương quý đứng ở trước mặt sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, tuy rằng hắn đường đường cũng là linh lực đấu giả bốn sao, rõ ràng cấp bậc hai người không phân cao thấp, nhưng ở trước mặt Mộc Lư Nguyệt, chỉ là muốn tránh đi động tác cũng không làm được.

Mỗi động tác của Mộc Lư Nguyệt đều vô cùng hoàn mỹ, mỗi một đao nhìn như sắp đâm vào nhưng vền vền cũng chỉ là sát bên góc áo chương quý mà thôi. Vậy mà ngoại bào trên người của hắn toàn bộ rách nát, râu mép cũng rơi mất, cực kì chật vật.

"Đao này, không được." Ánh mắt Mộc Lư Nguyệt lạnh lùng nhíu mày, mặt chương quý kia từ lâu đã sợ đến trắng bệch, giọng điệu lập tức tốt hơn nhiều.

"Công tử, thực không dám giấu giếm buông trong còn có một cây binh đao, nó thực sự là một bảo khí, nếu như công tử không chê, vậy thì liền đưa cho công tử..."

Mộc Lư Nguyệt nhẹ buông tay, giọng điệu lạnh nhạt, "Đi lấy đến cho ta nhìn xem một chút?"

"Bây giờ liền đi lấy" Lúc này vẻ mặt chương quý kia mới hơi chuyển biến tốt lên, phía sau lưng đã dâng lên một vệt mồ hôi lạnh đang chảy ròng. Không nén được mà ho khan, lập tức đi vào trong nhà đem cây bảo khí binh đao đã cất giấu rất lâu nay lấy ra.

"Là cái này?" Mộc Lư Nguyệt nhíu mày, nhìn như có chút không vừa ý, đao này vừa nhìn đúng là không ra sao, hoàn toàn bị rỉ sắt rồi.

"Công tử có chỗ không biết, do linh khí của nó vắng lặng quá lâu, yêu cầu phải hấp huyết mới khai phong ấn, nếu như là máu ma thú cấp năm trở lên, chắc chắn làm ít mà hiệu quả nhiều."

"Lời này thật sao?"

"Tiểu nhân không dám có một chút giấu diếm công tử."

"Như vậy còn tạm được." Mộc Lư Nguyệt khoe miệng khê nhếch lên, cất bước rời khỏi, vẫn chưa phát hiện phía sau lưng luôn có hai cái bóng đen. Phía sau có hai đạo bóng đen gần kề, nặng đi tới đâu thì họ theo tới đó.

"Như vậy cũng được à." Thanh Hách khoe miệng co quắp nói.

"Đúng thế, vương hi chính là khí phách như vậy."

"Chúng ta nhìn là được rồi, chủ nhân dặn dò, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, thời khắc liên quan đến sinh tử thì chúng ta không nên hiện thân. Chủ nhân nói Mộc Nhị tiểu thư cần trưởng thành." Tuyết Tương lại nhẹ nhàng nói bổ sung.

"Người làm sao lại gọi nàng vương phi rồi, bốn tiểu thư còn không thừa nhận nàng đâu?" Tuyết Tương bĩu môi, không vui nói. Hành động này lập tức làm cho Thanh Hách khinh bỉ một cái "Đừng nói với ta, người yêu thích Minh Tôn. Chủ nhân tồn tại giống như thần, là người mà người có thể yêu sao?"

"Thanh Hách chết tiệt nhà ngươi, ai nói ta thích Minh tôn hả, quan hệ chủ tớ ta phân biệt rõ ràng được."

"Vậy thì tốt." Thanh Hách cười đến có chút sâu xa khó hiểu.

Mộc Lư Nguyệt cầm bình khí ra khỏi cửa tiệm, trên đường cũng không dừng lại nhiều, trực tiếp đi hướng 'Tử Vong sâm lâm'. Bên trong sương mù màu đen lan tràn, nguy hiểm nối tiếp cái này đến cái khác.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thánh quả thần kỳ phát ra công hiệu.

‘Rừng rậm tử vong’ sinh trưởng rất nhiều thảo dược trân quý giá cao chót vót, nhưng thế nhân lại không dám đi hái, bọn họ cho rằng tính mạng quan trọng hơn tiền.

Thân thể nhỏ xinh của Mộc Lư Nguyệt xuyên qua rừng rậm tử vong, chỉ chốc lát sau đã thu hái được rất nhiều, Mộc Lư Nguyệt nhét toàn bộ vào trong không gian, để cho Tiểu Thanh trồng xuống giúp một tay, Tiểu Thanh hết sức vui vẻ, được thảo trời sinh có linh khí, trong không gian sinh mệnh huyền khí sẽ nhiều hơn, dễ dàng cho nó tu luyện.

Mộc Lư Nguyệt đi điểm cuối ranh giới rừng rậm tử vong, mặc dù bên tai thỉnh thoảng có dã thú gào thét, nhưng mà nàng không có một chút sợ hãi.

Ánh nắng tươi sáng chiếu khắp cả vùng đất, một mảnh sinh trưởng tươi tốt.

Mộc Lư Nguyệt mệt mỏi tìm chỗ ngồi xuống, dựa lưng vào dưới gốc cây lớn nhắm mắt dưỡng thần, bên người bỏ ra một giỏ thảo dược lớn, các loại trị thương, giải độc rất đầy đủ, thân thể có chút ê ẩm vô lực, xem ra sức khỏe thân thể này vẫn chưa được, còn đợi rèn luyện nhiều hơn.

Muốn trị hết bệnh cho mẫu thân không phải không có biện pháp, chẳng qua có chút khó khăn, nhất định phải tìm được mấy thảo dược hiếm có.

Lư Nguyệt mấy ngày nay một mực ở nơi này xuyên qua núi hái thuốc, hái đầy một giỏ lớn bỏ vào trong không gian, được liệu chữa trị cho mẫu thân gần như đủ rồi.

Thời gian giữa trưa, đầu mùa xuân nắng ấm chiếu xuống khắp mọi nơi, không lạnh một chút nào.

Chỉ có điều có chút đói bụng.

Trông thấy cách đó không xa trên cây có một vài quả mọng đỏ rất giống quả táo, Lư Nguyệt phi thân hái được hai quả liền ăn vào trong bụng, còn dư lại hai trái đều bị nàng hái bỏ vào trong không gian nguyên tố.

Chỉ có điều, mới ăn một lúc liền cảm thấy bên trong thân thể huyền lực nồng nặc, đan điền giống như hợp thành một dòng nước nóng phun trào trong người, không có một chút quy tắc chạy tán loạn.

Chẳng lẽ là quả hồng này đang tác quái, Lư Nguyệt không quá sợ hãi, nàng bình tĩnh ngồi xuống, hai tay tạo thành chữ thập, vận khí, quanh thân dần dần hiện ra một cái vòng bạch quang mờ nhạt.

Ánh bạch quang càng ngày càng sâu, Lư Nguyệt cảm giác thân thể tinh thần sáng khoái, giống như đang du ngoạn ngoài không gian, thời điểm thăng cấp, chính là thời điểm cả thân thể yếu đuối nhất.

Cách đó không xa trên cây, đứng ở đó là một bóng dáng màu đỏ thon dài.

Hồng y phiên bay, tuần mỹ bất phạm.

Chẳng qua, trên khuôn mặt tuần mỹ lại ẩn chứa giận dữ và nham hiểm, trên tay nổi gân xanh, con ngươi lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào nữ tử đang tỉnh tâm tu luyện cách đó không xa.

Truyền thuyết: Thánh quả ngàn năm, có thể gặp mà không thể cầu.

Một ngàn năm nở hoa một lần, ba ngàn năm kết trái một lần.

Nhị hoàng tử Vũ Văn Thịnh muốn ôm thử hi vọng một lần đi vào nơi này, mong đợi có thể gặp may mắn để cho thân thể thương nặng bên trong khôi phục.

Nhưng đáng chết, bị ‘thiếu niên’ này ăn.

Đúng rồi, hẳn là trong không gian giới chỉ của nàng còn, nếu không có liên trực tiếp hấp thu tinh nguyên hiệu quả luyện hóa sẽ tốt hơn.

Lưu Nguyệt cảm thấy nguy hiểm, nếu lúc này Nhị hoàng tử thật sự động thủ, nàng lo lắng cho mình sẽ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm hết sức, thời điểm thắng cấp sợ nhất có người quấy nhiễu, bằng không sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, huyền lực mất hết.

Toàn thân Vũ Văn Thịnh bộc phát ánh sáng tím nhiều hơn, trong con ngươi màu nâu tràn đầy sát ý.

"Nhị hoàng tử điện hạ xuất hiện, làm sao bây giờ?" Tuyết Trương có chút hoảng hốt.

“Trước tiên yên lặng nhìn kỹ thay đổi một chút.”

Tại đây cây cối trong rừng rậm rạp, gió lạnh thổi mạnh, tiếng cành lá cỏ cây rơi vang vọng, ngay cả trong không khí cũng nhiều một tia khí tức quỷ dị.

“Nữ nhân, ngươi ăn trộm thánh quả của ta để mạng lại đi!” Giọng nói gào thét điên cuồng rung trời giống như lệ quỷ đòi mạng, vang dội toàn bộ giữa núi rừng, tay tụ thành ba huyền lực đánh về phía Lưu Nguyệt.

Lưu Nguyệt không có động tĩnh, nhưng toàn thân phát ra ánh sáng bạch quang càng lớn, đó là một tầng linh vực kết giới, đao thương bất nhập.

Nhị hoàng tử tay tụ linh lực tập kích đánh tới, kia lực lượng đụng phải kết giới sau đó tiêu tán.

Bạn đang đọc truyện *Tà Đế Thịnh Sùng, Tuyệt Thế Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.